

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1954.

9 JUIN 1954.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention entre la Belgique et la Finlande, tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune et du Protocole final signés à Helsinki, le 11 février 1954.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS.

Soucieux d'éviter la double imposition et l'évasion fiscale en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune, le Gouvernement a récemment soumis à votre approbation divers projets de loi relatifs à des conventions conclues à ces fins, respectivement avec les Etats-Unis d'Amérique, le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, et la Suède. Persévérant dans la même voie, il vous propose aujourd'hui d'approuver une convention similaire conclue avec la Finlande le 11 février 1954.

I. — Double imposition.

A. — Considérations générales.

Etant donné que les systèmes fiscaux finlandais et suédois ont entre eux beaucoup d'affinité, la Convention belgo-finlandaise présente une très grande analogie avec la Convention belgo-suédoise du 1er avril 1953. Comme celle-ci, elle s'appliquera non seulement aux impôts sur le revenu et sur la fortune qui existent dans les deux pays à la date de la signature de la Convention, mais aussi aux autres impôts de nature analogue qui y seront établis ultérieurement.

Sauf en ce qui concerne les revenus de capitaux mobiliers, dont le régime est commenté sub. B ci-après, et sous

Kamer der Volksvertegenwoordigers

BUITENGEWONE ZITTING 1954.

9 JUNI 1954.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Finland, tot voorkoming van dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen en van het Slotprotocol, ondertekend te Helsinki op 11 Februari 1954.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

Bezorgd om de dubbele belasting te voorkomen en de belastingontwijking te keer te gaan inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen, heeft de Regering onlangs aan uwe goedkeuring verschillende wetsontwerpen onderworpen betreffende overeenkomsten met ditzelfde doel gesloten, respectievelijk met de Verenigde Staten van Amerika, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, en Zweden. Volhardend op deze weg, stelt zij U thans voor een gelijkaardige overeenkomst goed te keuren gesloten met Finland op 11 Februari 1954.

I. — Dubbele belasting.

A. — Algemene beschouwingen.

Aangezien de Finse en Zweedse fiscale systemen op elkander veel gelijken, vertoont de Belgisch-Finse Overeenkomst een zeer grote analogie met de Belgisch-Zweedse Overeenkomst van 1 April 1953. Zoals deze laatste, zal zij niet alleen van toepassing zijn op de belastingen op de inkomsten en op het vermogen die op de datum van de ondertekening van de Overeenkomst in beide landen bestaan, maar ook op de andere gelijkaardige belastingen die er later zullen gevestigd worden.

Behoudens wat de inkomsten van roerende kapitalen betreft, waarvan het regime onder sub. B hierna gecommen-

réserve des règles spéciales prévues pour les impôts à caractère exceptionnel et temporaire auxquels la Convention serait étendue dans l'avenir, le droit exclusif de taxation des revenus sera accordé, suivant le cas, à l'Etat dans lequel le revenu a sa source ou à l'Etat dans lequel le bénéficiaire du revenu a son domicile fiscal. Ce dernier Etat pourra toutefois, pour la détermination des taux d'impôts applicables aux revenus dont la taxation n'est pas réservée à l'autre Etat, avoir égard à l'ensemble des revenus imposables suivant sa législation interne.

B. — Commentaires des articles.

Les articles 1 à 18 de la Convention contiennent les règles propres à éviter la double imposition.

L'article premier définit les contribuables et les territoires auxquels s'appliquera la Convention (disposition identique à celle de l'article premier de la Convention belgo-suédoise).

L'article 2 énumère les impôts auxquels la Convention s'appliquera dès son entrée en vigueur et il prévoit l'extension aux impôts ultérieurs de même nature (disposition analogue en substance à celle qui fait l'objet de l'article 2 de la Convention belgo-suédoise).

L'article 3 définit le domicile fiscal des personnes physiques et morales ainsi que des successions indivises; cette disposition est analogue en substance à celle qui figure à l'article 3 de la Convention belgo-suédoise.

L'article 4 prescrit, suivant la règle traditionnelle, de taxer exclusivement, dans l'Etat où les biens sont situés, les « revenus de biens immobiliers » (cette expression étant prise dans le sens large que lui attribue expressément ledit article) et les profits résultant de l'aliénation de tels biens; il contient également — comme l'article 4 de la Convention belgo-suédoise — certaines règles relatives à la détermination du montant imposable des revenus de l'espèce, obtenus dans l'un des deux Etats par une entreprise industrielle ou commerciale établie dans l'autre Etat et exploitée par un contribuable de ce dernier Etat. Compte tenu des particularités de la législation finlandaise, ces règles s'appliquent également aux intérêts de créances hypothécaires grevant des biens immobiliers et non représentés par des obligations (contrairement à ce qui est prévu dans la Convention belgo-suédoise, en vertu de laquelle ces intérêts subissent le régime des revenus de capitaux mobiliers).

L'article 5, § 1, dispose que les bénéfices industriels, commerciaux et autres analogues sont imposables exclusivement dans l'Etat où est situé l'établissement stable à l'intervention duquel ils ont été obtenus; les §§ 2 à 4 fixent les règles à appliquer pour la détermination du bénéfice de cet établissement stable (rectification des résultats accusés par ledit établissement, lorsque ceux-ci sont faussés par des moyens quelconques, et notamment par l'attribution à l'entreprise mère de redevances anormales pour l'usage de brevets, marques de fabrique, etc. — imputation à l'établissement d'une quotité — limitée forfaitairement — des frais de direction et d'administration générale exposés au siège de direction pour l'ensemble des établissements — dans certains cas, détermination forfaitaire du bénéfice imposable d'un établissement stable — régime applicable à un établissement stable qui, entre autres opérations, effectue de simples achats pour compte de l'entreprise dont il dépend).

tarieerd wordt, en onder voorbehoud van de speciale regels voorzien voor de belastingen met uitzonderlijk en tijdelijk karakter waartoe de Overeenkomst in de toekomst zou uitgebreid worden, zal het uitsluitend recht tot taxatie van de inkomsten, volgens het geval, toegekend worden aan de Staat waar het inkomen zijn oorsprong heeft of aan de Staat waar de genietende van het inkomen zijn fiscale woonplaats heeft. Deze laatste Staat zal, nochtans, voor de bepaling van de belastingaanslagvoeten die van toepassing zijn op de inkomsten waarvan de taxatie niet aan de andere Staat is voorbehouden, kunnen rekening houden met het geheel van de volgens zijn eigen wetgeving belastbare inkomsten.

B. — Commentaar van de artikels.

De artikels 1 tot 18 van de Overeenkomst bevatten de regels die aan het vermijden van dubbele belasting eigen zijn.

Artikel één bepaalt de belastingplichtigen en de grondgebieden waarop de Overeenkomst zal van toepassing zijn (beschikking identiek aan degene van artikel één van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 2 somt de belastingen op waarop de Overeenkomst vanaf haar inwerkingtreding zal van toepassing zijn en het voorziet de uitbreiding tot de latere belastingen van dezelfde aard (beschikking in hoofdzaak analoog met deze die het voorwerp uitmaakt van artikel 2 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 3 bepaalt de fiscale woonplaats van de natuurlijke en rechtspersonen alsmede van de onverdeelde nalatenschappen; deze beschikking is in hoofdzaak analoog met deze die voorkomt in artikel 3 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst.

Artikel 4 schrijft, volgens de traditionele regel voor, de « inkomsten van onroerende goederen » (deze uitdrukking genomen zijnde in de ruime zin die gezegd artikel er uitdrukkelijk aan toekent) en de baten die voortkomen uit de vervreemding van deze goederen uitsluitend te belasten in de Staat waar de goederen gelegen zijn; het bevat eveneens — zoals artikel 4 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst — zekere regelen betreffende het bepalen van het belastbaar bedrag van dergelijke inkomsten, die in één van beide Staten behaald worden door een nijverheids- of handelsonderneming gevestigd in de andere Staat en geëxploiteerd wordt door een belastingplichtige van deze laatste Staat. Rekening gehouden met de particulariteiten van de Finse wetgeving, zijn deze regels eveneens van toepassing op de intresten van hypothecaire schuldvorderingen die onroerende goederen bezwaren en niet door obligaties vertegenwoordigd zijn (in tegenstrijd met hetgeen voorzien is in de Belgisch-Zweedse Overeenkomst, krachtens welke deze intresten het regime van de inkomsten van roerende kapitalen ondergaan).

Artikel 5, § 1, beschikt dat de nijverheids-, handels- en andere gelijkaardige winsten uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar de vaste inrichting gelegen is door wiens tussenkomst zij behaald worden; de §§ 2 tot 4 stellen de regels vast die van toepassing zijn voor het bepalen van de winst van deze vaste inrichting (verbetering van de door gezegde inrichting aangegeven resultaten, indien deze vervalst worden door om het even welke middelen en namelijk door toekenning, aan de moederonderneming, van overdreven retributies voor het gebruik van octrooien, fabrieksmerken, enz. — aanrekening aan de vaste inrichting van een deel — forfaitair beperkt — van de algemene beheers- en administratiekosten in de zetel van het bestuur gedaan voor het geheel van de inrichtingen — in zekere gevallen forfaitaire bepaling van de belastbare winst van een vaste inrichting — regime van toepassing op een vaste inrichting die, buiten andere verrichtingen, eenvoudige aankopen doet voor rekening van de onderneming waarvan zij afhangt).

Le § 6 permet de réincorporer dans les revenus d'une entreprise les avantages ou profits qui auraient dû normalement accroître ses bénéfices et qu'elle a abandonnés sous une forme quelconque à une autre entreprise, qui bénéficie de ce fait de conditions plus favorables que celles qui seraient normalement faites entre des entreprises indépendantes.

Ces diverses dispositions sont analogues en substance à celles qui figurent à l'article 5 de la Convention belgo-suédoise.

L'article 5, § 5, règle le régime applicable aux rémunérations et parts de bénéfices recueillis par des associés actifs dans des sociétés quelconques, à l'exclusion des sociétés anonymes et des sociétés en commandite par actions : ces revenus seront soumis à l'impôt comme si lesdits associés exploitaient eux-mêmes et pour leur propre compte les établissements stables de la société, c'est-à-dire qu'ils seront imposables exclusivement dans l'Etat où sont situés les établissements stables d'où proviennent les revenus (une disposition tendant aux mêmes fins figure à l'article 6, § 3, de la Convention belgo-suédoise).

L'article 6 définit l'établissement stable et règle divers cas particuliers susceptibles de se présenter en cette matière (représentation ou agence — représentation des entreprises d'assurance — courtier, commissionnaire ou filiale — comptoirs d'achat — participations importantes ou prédominantes dans le capital d'une personne morale). Ces dispositions sont analogues en substance à celles qui sont insérées à l'article 6, §§ 1, 2 et 4, de la Convention belgo-suédoise.

L'article 7 dispose que sont taxables exclusivement dans l'Etat où se trouve le siège de la direction effective de l'entreprise, les revenus de l'exploitation en trafic international d'entreprises de navigation maritime et aérienne (cf. art. 7 de la Convention belgo-suédoise).

L'article 8 règle dans un sens analogue à celui des articles VIII et VIIIA de la Convention belgo-américaine le régime applicable aux revenus de capitaux mobiliers.

1° Dividendes de sociétés par actions et revenus de capitaux investis par des associés non actifs dans les autres sociétés et associations possédant la personnalité juridique.

Dans l'état actuel de la législation finlandaise, les sociétés finlandaises par actions doivent retenir sur les dividendes qu'elles attribuent un impôt préliminaire de 30 %, qui se superpose aux impôts général et communal sur le revenu et à l'impôt sur la fortune, dus respectivement sur l'ensemble du bénéfice social, distribué ou réservé, et sur leur fortune propre. Le montant dudit impôt préliminaire est porté en déduction de l'impôt général sur le revenu et sur la fortune et s'il y a lieu, de l'impôt communal, éventuellement dus par l'actionnaire. La situation y est sensiblement analogue en ce qui concerne les sociétés autres que par actions (sociétés coopératives et associations économiques). Les revenus d'actions ou parts de sociétés finlandaises subissent donc, même lorsque les bénéficiaires ont leur domicile fiscal à l'étranger, une double taxation, à savoir : des prélèvements sur l'ensemble du bénéfice et de la fortune de la société et une retenue à la source lors du paiement des dits revenus aux bénéficiaires.

§ 6 laat toe in de winsten van een onderneming de voordelen en baten terug op te nemen, die normaal deze winsten moesten doen aangroeien hebben, en die de onderneming onder om het even welke vorm heeft afgestaan aan een andere onderneming die door dit feit meer voordelige voorwaarden geniet dan degene die tussen werkelijk onafhankelijke ondernemingen normaal zouden toegestaan zijn.

Deze verschillende bepalingen zijn in hoofdzaak analoog met degene die voorkomen in artikel 5 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst.

Artikel 5, § 5, regelt het regime dat van toepassing is op de bezoldigingen en winstaandelen die door werkende vennoten worden opgetrokken in om het even welke vennootschappen, met uitsluiting van de naamloze vennootschappen en de vennootschappen bij wijze van geldschieting op aandelen; deze inkomsten zullen aan de belasting worden onderworpen alsof gezegde vennoten zelf en voor hun eigen rekening de vaste inrichtingen van de vennootschap exploiteerden, t.t.z. dat zij uitsluitend zullen belastbaar zijn in de Staat waar de vaste inrichtingen gelegen zijn vanwaar de inkomsten voortkomen (een beschikking die tot dezelfde doeleinden strekt komt voor onder artikel 6, § 3, van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 6 bepaalt de vaste inrichting en regelt verschillende bijzondere gevallen die zich terzake kunnen voordoen (vertegenwoordiging of agentschap — vertegenwoordiging van verzekeringsondernemingen — makelaar, commissionair of filiaal — aankoopkantoren — belangrijke of overheersende deelnemingen in het kapitaal van een rechtspersoon). Deze beschikkingen zijn in hoofdzaak analoog met degene die in artikel 6, §§ 1, 2 en 4 van de Belgisch-Zweedse overeenkomst werden ingelast.

Artikel 7 beschikt dat de inkomsten van de exploitatie in internationaal verkeer van ondernemingen van zee- en luchtvaart uitsluitend in de Staat waar zich de zetel van het werkelijk bestuur van de onderneming bevindt belastbaar zijn (cf. art. 7 van de Belgisch-Zweedse overeenkomst).

Artikel 8 regelt in een zin analoog met deze van artikel VIII en VIIIA van de Belgisch-Amerikaanse Overeenkomst het regime dat van toepassing is op de inkomsten van roerende kapitalen.

1° Dividenden van vennootschappen op aandelen en inkomsten van kapitalen door niet-werkende vennoten belegd in andere vennootschappen en verenigingen die rechtspersoonlijkheid bezitten.

In de huidige stand van de Finse wetgeving, moeten de Finse vennootschappen op aandelen op de dividendendie zij toekennen een voorafgaandelijke belasting inhouden van 30 % boven de algemene en gemeentebelastingen op het inkomen en aan de belasting op het vermogen, welke op het geheel van de maatschappelijke winst, uitgekeerd of gereserveerd, en op hun eigen vermogen verschuldigd zijn. Het bedrag van gezegde voorafgaandelijke belasting wordt in mindering gebracht van de algemene belasting op het inkomen en op het vermogen, en zo nodig, van de gemeentebelasting die, eventueel, door de aandeelhouder verschuldigd zijn. De toestand is er merkbaar analoog wat de vennootschappen betreft, andere dan op aandelen (coöperatieve vennootschappen en economische verenigingen). De inkomsten van aandelen of delen van Finse vennootschappen ondergaan dus, zelfs wanneer de genietters hun fiscale woonplaats in het buitenland hebben, een dubbele belasting, te weten : voorafname op het geheel van de winst en van het vermogen van de vennootschap en een inhouding bij de bron bij de betaling van gezegde inkomsten aan de genietters.

En Belgique, par contre, les bénéfices des sociétés par actions sont divisés en deux parts pour leur taxation : l'une, correspondant aux bénéfices non distribués, est provisoirement soumise à la taxe professionnelle; l'autre, représentée par les bénéfices distribués, est soumise à la contribution nationale de crise et à la taxe mobilière. Des règles analogues s'appliquent à la taxation des bénéfices des autres sociétés : taxe professionnelle sur les bénéfices non distribués — taxe mobilière (et contribution de crise connexe) ou taxe professionnelle sur les bénéfices distribués. Dans l'ensemble, ces impôts belges correspondent, dans une très large mesure, aux impôts général et communal sur le revenu et à l'impôt sur la fortune, prélevés en Finlande sur l'ensemble du revenu et de la fortune des sociétés finlandaises. Par contre, dans la mesure où il est prélevé en Finlande à charge des actionnaires ou associés résidant à l'étranger, l'impôt préliminaire de 30 % n'a pas son équivalent en Belgique, puisque ni l'impôt complémentaire personnel ni aucun autre impôt de nature analogue n'y est dû sur les revenus d'actions ou parts sociales quelconques attribués à des « non-habitants » du royaume. Compte tenu de ces particularités, la taxation des revenus susvisés dans l'Etat où ils ont leur source a été réglée comme suit :

— La Belgique conserve, en vertu de l'article 8, § 1, le droit de percevoir sans restriction la contribution nationale de crise et la taxe mobilière sur les dividendes de sociétés belges par actions attribués à des actionnaires ayant leur domicile fiscal en Finlande et sur les revenus de capitaux investis dans d'autres sociétés belges par des associés non actifs domiciliés en Finlande; mais par l'article 8, § 2, 1°, a, elle s'engage à ne pas percevoir l'impôt complémentaire personnel ou un autre impôt en tenant lieu, sur lesdits dividendes et revenus de capitaux investis attribués par des sociétés belges à leurs actionnaires ou associés, domiciliés en Finlande et ne possédant pas d'établissement stable en Belgique. L'impôt complémentaire personnel n'étant pas dû, en l'occurrence, dans l'état actuel de la législation belge, cet engagement n'aurait d'effet pratique que si cette législation était ultérieurement modifiée de manière à permettre le prélèvement dudit impôt dans les cas de l'espèce.

— De son côté, la Finlande limitera à 10 % (au lieu de 30 % actuellement) le taux de l'impôt finlandais dû à la source sur les dividendes de sociétés finlandaises par actions et sur les revenus de capitaux investis par des associés non actifs dans d'autres sociétés et associations finlandaises, lorsque ces revenus seront attribués à des personnes physiques ou morales domiciliées en Belgique et n'ayant pas d'établissement stable en Finlande. En outre, elle renonce à percevoir sur lesdits revenus ou sur la fortune constituée par les actions ou parts productives de ces revenus, un impôt quelconque autre que celui qui y est dû sur l'ensemble des bénéfices et capitaux imposables desdites sociétés et associations.

En vertu de l'article 8, § 1, l'Etat où le bénéficiaire des revenus susvisés a son domicile fiscal conserve le droit, en dehors de l'éventualité visée au § 3, d'imposer également lesdits revenus suivant les règles de sa législation interne. En Belgique, la taxe mobilière restera due au taux de 12 %, suivant la législation actuelle, sur les revenus de l'espèce, préalablement diminués de l'impôt — limité à 10 % — qui sera prélevé à la source en Finlande.

In België, daarentegen, worden de winsten van de vennootschappen op aandelen voor de taxatie in twee delen gesplitst; het ene, dat met de niet-uitgekeerde winsten overeenstemt, wordt voorlopig aan de bedrijfsbelasting onderworpen; het andere, dat de uitgekeerde winsten vertegenwoordigt, wordt aan de nationale crisisbelasting en aan de mobiliënbelasting onderworpen. Analoge regels worden toegepast voor de taxatie van de winsten van andere vennootschappen: bedrijfsbelasting op de niet-uitgekeerde winsten — mobiliënbelasting (en toegevoegde nationale crisisbelasting) of bedrijfsbelasting op de uitgekeerde winsten. In het geheel komen deze Belgische belastingen in een zeer brede mate overeen met de algemene en gemeentebelastingen op het inkomen en met de belasting op het vermogen, die in Finland voorafgenomen worden op het geheel van de maatschappelijke winst en op het vermogen van de Finse vennootschappen. Daarentegen heeft de voorafgaandelijke belasting van 30 %, in de mate dat zij in Finland ten laste van de in het buitenland verblijvende aandeelhouders of vennoten wordt voorafgenomen, geen equivalent in België omdat er noch de aanvullende personele belasting, noch enige andere belasting van gelijke aard geheven wordt op de inkomsten van aandelen of welkdanige maatschappelijke delen die toegekend worden aan niet-Rijksinwoners. Rekening gehouden met deze particulariteiten, wordt de taxatie van vermelde inkomsten in de Staat waar zij hun bron hebben, als volgt geregeld :

— België behoudt, krachtens artikel 8, § 1, het recht zonder beperking, mobiliënbelasting en nationale crisisbelasting te heffen op de dividenden van vennootschappen op aandelen toegekend aan aandeelhouders die hun fiscale woonplaats in Finland hebben en op de inkomsten van kapitalen in andere Belgische vennootschappen belegd door in Finland wonende niet-werkende vennoten; maar door artikel 8, § 2, 1°, a, verbindt het zich geen aanvullende personele belasting of een andere als dusdanig geldende belasting te heffen op gezegde dividenden en inkomsten van belegde kapitalen, welke door Belgische vennootschappen worden toegekend aan hun aandeelhouders of vennoten, die in Finland wonen en geen vaste inrichting in België bezitten. Aangezien de aanvullende personele belasting in de huidige stand van de Belgische wetgeving terzake niet verschuldigd is, zou deze verbintenis slechts een praktische uitwerking hebben zo deze wetgeving later derwijze zou gewijzigd worden dat zij de voorafneming van gezegde belasting in dergelijke gevallen zou toelaten.

— Van zijn kant, zal Finland de aanslagvoet van de aan de bron verschuldigde Finse belasting (thans 30 %) op de dividenden van Finse vennootschappen op aandelen en op de inkomsten van kapitalen door niet-werkende vennoten belegd in andere Finse vennootschappen en verenigingen tot 10 % beperken, wanneer deze inkomsten zullen toegekend worden aan in België gedomicilieerde natuurlijke of rechtspersonen die in Finland geen vaste inrichting hebben. Bovendien, zal het afzien van het heffen op gezegde inkomsten of op het vermogen samengesteld door de aandelen of delen die deze inkomsten voortbrengen, van welkdanige belasting andere dan degene die op het geheel van de belastbare winsten en kapitalen van gezegde vennootschappen en verenigingen verschuldigd is.

Krachtens artikel 8, § 1, behoudt de Staat waar de geniet van genoemde inkomsten zijn fiscale woonplaats heeft, het recht, buiten het in § 3 bedoeld geval, eveneens gezegde inkomsten volgens de regels van zijn eigen wetgeving te belasten. In België zal de mobiliënbelasting van 12 % volgens de huidige wetgeving, verschuldigd blijven op dergelijke inkomsten, voorafgaandelijk verminderd met de belasting — beperkt tot 10 % — die in Finland aan de bron zal voorafgenomen worden.

2° *Intérêts d'obligations, de prêts, de dépôts ou comptes de dépôts, et de créances autres que les créances hypothécaires grevant des biens immobiliers.*

Sauf les exceptions prévues en faveur des titres d'Etat, des dépôts aux caisses d'épargne, etc., la Finlande perçoit un impôt préliminaire de 20 % sur lesdits revenus obtenus sur son territoire par des personnes domiciliées à l'étranger. De même, la Belgique assujettit à la taxe mobilière les revenus de l'espèce qui ont leur source en Belgique (taux de 18 ou 11 %, suivant que la charge de l'impôt est effectivement supportée par le bénéficiaire ou par le débiteur des revenus).

La Convention limite à 15 % la charge des impôts qui peuvent être perçus sur les intérêts dans l'Etat où ils ont leur source, lorsque ces revenus sont attribués à une personne physique ou morale domiciliée dans l'autre Etat et n'ayant pas d'établissement stable dans le premier Etat. Aucun autre impôt ne pourra être perçu dans ledit premier Etat, ni sur ces intérêts, ni sur la fortune constituée par les biens qui ont produit ceux-ci.

Sauf dans l'éventualité prévue à l'article 8, § 3, ces intérêts pourront, en outre, être soumis à l'impôt dans l'Etat où se trouve le domicile fiscal du bénéficiaire; mais la charge de ce dernier impôt sera limitée suivant un procédé forfaitaire, de manière à tenir compte de l'impôt effectivement perçu dans l'Etat où les intérêts ont leur source. Dans l'état actuel de la législation belge, cette disposition restera toutefois sans effet à l'égard des intérêts de sources finlandaises recueillis par des personnes physiques ou morales domiciliées en Belgique. Exemple: Intérêt brut d'obligation de 100 francs obtenu en Finlande par un habitant de la Belgique. Après retenue à la source de l'impôt finlandais (15 francs), le montant net de l'intérêt sera de 85 francs. Le taux maximum de l'impôt applicable en Belgique aux revenus de capitaux mobiliers étant actuellement de 30 %, le montant maximum de la taxe mobilière qui pourrait être perçue en Belgique suivant l'article 8, § 2, 2°,

b, serait de : $85 \times \frac{100}{85} \times \frac{(30-15)}{100} = 15$ francs. Or, la taxe mobilière est actuellement due suivant la législation belge au taux de 12 % sur le montant net du coupon; elle n'atteindra donc que $85 \times \frac{12}{100}$, soit fr. 10.20.

L'article 8, § 3, détermine le régime applicable aux revenus de capitaux mobiliers (dividendes revenus d'associés non actifs et intérêts — autres que les intérêts de créances hypothécaires), lorsque le bénéficiaire de ces revenus a un établissement stable dans l'Etat où ceux-ci ont leur source. Dans ce cas particulier, lesdits revenus seront imposables exclusivement dans ce dernier Etat, c'est-à-dire qu'ils échapperont comme les bénéfices industriels et commerciaux réalisés à l'intervention dudit établissement (cf. art. 5, § 1), à toute taxation dans l'Etat où le bénéficiaire a son domicile fiscal. La même règle s'appliquera à la fortune constituée par les biens mobiliers (actions, parts, obligations, dépôts, créances, etc.) productifs desdits revenus.

L'article 8, § 4, fixe les critères suivant lesquels doit être déterminée la source des revenus visés à cet article.

L'article 9 prescrit de taxer exclusivement dans l'Etat où se trouve le domicile fiscal du bénéficiaire, les rede-

2° *Intresten van obligaties, leningen, deposito's of deposito-rekeningen, en van schuldvorderingen andere dan de hypotheecaire schuldvorderingen die ontroerende goederen bezwaren.*

Behoudens de uitzonderingen voorzien ten bate van Staatseffecten, deposito's in spaarkassen, enz., heft Finland een voorafgaandelijke belasting van 20 % op gezegde inkomsten die op zijn grondgebied behaald worden door in het buitenland wonende personen. Evenzo, worden dergelijke inkomsten die hun bron in België hebben, alhier aan de mobiliënbelasting onderworpen (aanslagvoet van 18 of 11 % naargelang de last van de belasting werkelijk door de genietter of door de schuldenaar van de inkomsten wordt gedragen).

De overeenkomst beperkt tot 15 % de last van de belastingen die in de Staat waar zij hun bron hebben kunnen geheven worden, wanneer deze inkomsten worden toegekend aan een in de andere Staat wonende natuurlijk of rechtspersoon, die in de eerste Staat geen vaste inrichting bezit. Geen andere belasting zal in gezegde eerste Staat kunnen geheven worden op deze intresten, noch op het vermogen samengesteld uit de goederen die deze intresten voortbrengen.

Behoudens het in artikel 8, § 3, bedoeld geval, zullen deze intresten, bovendien, aan de belasting kunnen onderworpen worden in de Staat waar zich de fiscale woonplaats van de genietter bevindt; maar de last van deze laatste belasting zal beperkt worden volgens een forfaitaire methode, derwijze dat rekening wordt gehouden met de belasting die werkelijk geïnd werd in de Staat waar de intresten hun bron hebben. In de huidige stand van de Belgische wetgeving, zal deze beschikking echter zonder uitwerking blijven ten aanzien van de intresten van Finse bronnen die behaald worden door in België gedomicileerde natuurlijke of rechtspersonen.

Voorbeeld: Een bruto-obligataire interest van 100 frank wordt door een inwoner van België in Finland opgetrokken. Na inhouding aan de bron van de Finse belasting (15 frank) zal het netto-bedrag van de interest 85 frank zijn. Aangezien de maximum aanslagvoet in België van toepassing op de inkomsten van roerende kapitalen thans 30 % beloopt, zal het maximum bedrag van de mobiliënbelasting die krachtens artikel 8, § 2, 2°, b, in België zou kunnen geheven worden : $85 \times \frac{100}{85} \times \frac{(30-15)}{100} = 15$ frank belopen. Welnu de mobiliënbelasting is thans volgens de Belgische wetgeving naar rato van de aanslagvoet van 12 % verschuldigd op het netto-bedrag van de coupon; zij zal dus slechts $85 \times \frac{12}{100}$, hetzij fr. 10.20 belopen.

Artikel 8, § 3, bepaalt het regime dat van toepassing is op de inkomsten van roerende kapitalen (dividenden, inkomsten van niet-werkende vennoten en intresten — andere dan intresten van hypotheecaire schuldvorderingen), wanneer de genietter van deze inkomsten een vaste inrichting heeft in de Staat waar deze laatste hun bron hebben. In dergelijk geval zullen gezegde inkomsten uitsluitend belastbaar zijn in deze laatste Staat, t.t.z. dat zij — zoals de door tussenkomst van gezegde inrichting verwezenlijkte nijverheids- en handelswinsten (cf. art. 5, § 1) in de Staat waar de genietter zijn fiscale woonplaats heeft aan iedere taxatie zullen ontsnappen. Dezelfde regel zal van toepassing zijn op het vermogen samengesteld uit de roerende goederen (aandelen, delen, obligaties, deposito's, schuldvorderingen, enz.) die gezegde inkomsten voortbrengen.

Artikel 8, § 4, stelt de criteria vast volgens welke de bron moet bepaald worden van de bij dit artikel bedoelde inkomsten.

Artikel 9 schrijft voor uitsluitend in de Staat waar de genietter zijn fiscale woonplaats heeft te belasten, de retri-

vances et produits provenant de la concession ou de la vente de brevets, marques de fabrique, droits d'auteur et autres droits analogues. Il comporte cependant une exception à cette règle: lorsque le bénéficiaire possède un établissement stable dans l'Etat d'où proviennent lesdits revenus, ceux-ci ne sont soumis à l'impôt que dans cet Etat et leur montant imposable est déterminé conformément à l'article 5, §§ 2 et 3, c'est-à-dire comme s'il s'agissait de bénéfices industriels ou commerciaux de cet établissement stable. L'article 9 contient également des dispositions tendant à prévenir les abus (redevances excédant un montant normal — interdépendance entre l'entreprise débitrice et l'entreprise bénéficiaire des redevances — défaut de justification du montant normal des redevances): faculté de détermination forfaitaire dudit montant suivant les règles déterminées de commun accord entre les autorités fiscales des deux Etats. Des dispositions analogues figurent à l'article 9 de la Convention belgo-suédoise.

L'article 10 dispose, suivant la règle déjà suivie dans les autres conventions conclues par la Belgique, que les rémunérations des administrateurs, commissaires, etc. d'une société par actions, sont taxables exclusivement dans l'Etat où se trouve le domicile fiscal de cette société. Les rémunérations normales allouées aux intéressés en raison de fonctions permanentes exercées dans un établissement stable situé dans l'autre Etat sont toutefois imposables exclusivement dans cet autre Etat.

L'article 11 dispose que les profits des professions libérales et d'autres activités lucratives indépendantes sont, en principe, imposables exclusivement dans l'Etat où le contribuable a son domicile fiscal; toutefois si, pour l'exercice de son activité, celui-ci dispose d'un établissement stable dans l'autre Etat, les revenus de l'activité exercée dans cet autre Etat ne seront imposables que dans cet Etat.

Compte tenu des particularités de la législation finlandaise, les personnes qui exploitent ou organisent dans un but lucratif des spectacles, divertissements ou jeux quelconques ou qui se produisent personnellement en public en qualité de professionnels d'un sport ou dans une autre activité similaire — à l'exclusion notamment des acteurs ou musiciens — seront cependant imposables exclusivement dans l'Etat où ils exercent leur activité, même s'ils n'y possèdent pas d'établissement stable.

L'article 12 consacre le principe traditionnel suivant lequel les rémunérations et pensions des fonctionnaires et employés publics sont imposables exclusivement dans l'Etat qui rémunère les intéressés et dont ceux-ci ont la nationalité. Sauf accord spécial entre les autorités fiscales des deux Etats, cette règle ne s'appliquera pas aux rémunérations et pensions des agents d'organismes publics se livrant à une activité industrielle ou commerciale ou d'établissements juridiques autonomes constitués ou contrôlés par les Pouvoirs publics (cf. dispositions analogues en substance insérées à l'art. 12 de la Convention belgo-suédoise).

L'article 13, § 1, dispose, en principe, que les rémunérations des appointés et salariés non visés ci-avant sont imposables exclusivement dans l'Etat où l'activité est exercée. Pour l'application de cette disposition, les marins et le personnel navigant des avions sont considérés comme exerçant leur activité dans l'Etat où se trouve le siège de direction de l'entreprise qui les occupe.

Le § 2 déroge à cette règle en faveur des représentants de commerce, experts, ingénieurs, techniciens, monteurs, etc.,

buties en opbrengsten die voortkomen van de concessie of de verkoop van octrooien, fabrieksmerken, auteursrechten en andere gelijkaardige rechten. Het bevat nochtans een uitzondering op deze regel: wanneer de genietster een vaste inrichting bezit in de Staat vanwaar gezegde inkomsten voortkomen, zijn deze laatste slechts in deze Staat belastbaar en wordt hun belastbaar bedrag bepaald overeenkomstig artikel 5, §§ 2 en 3, t.t.z. alsof het ging om nijverheids- of handelswinsten van deze vaste inrichting. Artikel 9 bevat eveneens bepalingen welke er toe strekken de misbruiken te voorkomen (retributies die een normaal bedrag overtreffen, afhankelijk tussen de onderneming-schuldenares en de onderneming-genietster van de retributies — gebrek aan rechtvaardiging van het normaal bedrag der retributies); mogelijkheid van forfaitaire bepaling van gezegd bedrag volgens de in gemeen akkoord tussen de belastingautoriteiten van beide Staten vastgestelde regels. Gelijkaardige beschikkingen komen voor in artikel 9 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst.

Artikel 10 beschikt, overeenkomstig de regel reeds gevolgd in de andere door België gesloten overeenkomsten, dat de bezoldigingen van de beheerders, commissarissen, enz. van een vennootschap op aandelen, uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar zich de fiscale woonplaats van die vennootschap bevindt. Nochtans zijn de normale bezoldigingen toegekend aan de betrokkenen uit hoofde van bestendige functies uitgeoefend in een vaste inrichting gelegen in de andere Staat uitsluitend in die andere Staat belastbaar.

Artikel 11 beschikt dat de baten van vrije beroepen en van andere zelfstandige winstgevendende activiteiten, in principe, uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar de belastingplichtige zijn fiscale woonplaats heeft. Indien nochtans de belastingplichtige voor de uitoefening van zijn activiteit over een vaste inrichting in de andere Staat beschikt, zullen de inkomsten van de in deze andere Staat uitgeoefende activiteit slechts in deze Staat belastbaar zijn.

Rekening gehouden met de particulariteiten van de Finse wetgeving, zullen de personen die met een winstgevend doel om het even welke vertoningen, vermakelijkheden of spelen inrichten en uitbaten of die persoonlijk in het publiek optreden in hoedanigheid van beroepssportman of in een andere, gelijkaardige bedrijvigheid — met uitsluiting namelijk van acteurs of muzikanten — nochtans uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar zij hun activiteit uitoefenen, zelfs indien zij er geen vaste inrichting bezitten.

Artikel 12 huldigt het traditioneel principe volgens hetwelk de bezoldigingen en pensioenen van openbare ambtenaren en bedienden uitsluitend belastbaar zijn in de Staat die de betrokkenen bezoldigt en waarvan deze de nationaliteit bezitten. Behoudens speciaal akkoord tussen de fiscale overheden van beide Staten, zal deze regel niet van toepassing zijn op de bezoldigingen en pensioenen van de agenten van openbare organismen die zich bezighouden met een nijverheids- of handelsbedrijvigheid of van juridisch autonome inrichtingen opgericht of gecontroleerd door de Openbare Machten (cf. beschikkingen in hoofdzaak analoog met deze die werden ingelast in art. 12 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 13, § 1, beschikt dat, in principe, de bezoldigingen van de hierboven niet bedoelde wedde- en loontrekkenden uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar de bedrijvigheid wordt uitgeoefend. Voor de toepassing van deze beschikking wordt beschouwd dat de zeelieden en het vliegend personeel van de vliegtuigen hun bedrijvigheid uitoefenen in de Staat waar zich de bestuurszetel bevindt van de onderneming die hen bezoldigt.

§ 2 wijkt van deze regel af ten opzichte van de handelsvertegenwoordigers, experten, ingenieurs, techniekers, mon-

qui ayant leur résidence habituelle dans l'un des deux Etats et étant engagés par une entreprise de cet Etat, sont chargés par cette entreprise d'exercer temporairement leur activité dans l'autre Etat; lorsqu'elles réunissent les conditions prévues au dit §, ces personnes resteront imposables exclusivement dans l'Etat de leur résidence habituelle. Le § 3 dispose, par ailleurs, que les professeurs domiciliés dans l'un des deux Etats, qui vont séjourner temporairement dans l'autre Etat pour y exercer leur activité dans une institution d'enseignement supérieur, ne seront pas imposables dans ce dernier Etat.

L'article 13, § 4, règle la taxation des pensions privées et des rentes viagères : ces revenus seront taxables exclusivement dans l'Etat où se trouve le domicile fiscal du bénéficiaire.

L'article 14 tend à favoriser les échanges d'étudiants et l'organisation de stages professionnels (cf. art. 14 de la Convention belgo-suédoise).

L'article 15 énonce les règles applicables à l'impôt finlandais sur la fortune : suivant le premier alinéa, combiné avec l'article 17, cet impôt ne pourra être perçu, à charge de personnes ayant leur domicile fiscal en Belgique, que sur leurs biens immobiliers sis en Finlande et sur les éléments de fortune qu'ils auraient investis dans leurs établissements stables situés sur le territoire de ce pays ou dans leurs entreprises de navigation maritime ou aérienne ayant en Finlande le siège de leur direction effective (cf. disposition analogue à l'art. 15 de la Convention belgo-suédoise).

Le deuxième alinéa dispose que certaines règles applicables en vue de la détermination des revenus imposables seront également d'application pour la détermination de la fortune imposable. Il résulte notamment de cette disposition :

— qu'une entreprise belge exploitant un établissement stable en Finlande pourra éventuellement déduire des éléments de fortune qu'elle y a investis, non seulement les dettes contractées dans cet établissement, mais encore une quote-part des dettes contractées à son siège central pour l'ensemble de ses établissements;

— que la fortune de cette entreprise, passible de l'impôt finlandais sur la fortune, pourra, à défaut d'éléments probants, être évaluée forfaitairement à une quote-part de la fortune de l'ensemble de l'entreprise.

L'article 17 contient une disposition résiduaire suivant laquelle les revenus et biens dont le régime n'est pas précisé aux articles précédents sont imposables exclusivement dans l'Etat où se trouve le domicile fiscal de la personne qui bénéficie des revenus ou à qui appartiennent les biens.

L'article 18 contient des dispositions en tous points analogues à celles de l'article 18 de la Convention belgo-suédoise.

Le § 1 permet à l'Etat du domicile fiscal du contribuable d'avoir égard, pour la détermination du taux des impôts progressifs applicables dans son territoire, à l'ensemble des revenus imposables suivant sa législation interne, y compris ceux dont la taxation est réservée à l'autre Etat par la Convention. En ce qui concerne les impôts exceptionnels et temporaires — même non progressifs — auxquels la convention serait ultérieurement étendue, il ouvre à l'Etat du domicile fiscal la faculté d'en calculer le montant sur l'ensemble des éléments imposables suivant sa législation interne, à la condition d'en déduire ensuite la quotité correspondant auxdits éléments qui sont taxables exclusivement en Finlande d'après la convention; mais, en l'occurrence, cette déduction pourra être limitée à l'excédent des

teurs, enz., die, hun gewone verblijfplaats in één van beide Staten hebbende en door een onderneming van deze Staat aangeworven zijnde, door die onderneming tijdelijk gelast worden hun bedrijvigheid in de andere Staat uit te oefenen; wanneer zij de voorwaarden voorzien bij gezegde § vervullen, zullen deze personen uitsluitend belastbaar zijn in de Staat van hun gewone verblijfplaats, § 3 beschikt, overigens, dat de in één van beide Staten wonende professoren, die tijdelijk in de andere Staat verblijven om er hun activiteit in een inrichting van hoger onderwijs uit te oefenen, in deze laatste Staat niet zullen belastbaar zijn.

Artikel 13, § 4, regelt de taxatie van de private pensioenen en van de lijfrenten : deze inkomsten zullen uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar zich de fiscale woonplaats van de genietter bevindt.

Artikel 14 strekt er toe het uitwisselen van studenten en de organisatie van bedrijfsstages te bevorderen (cf. art. 14 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 15 formuleert de regels van toepassing op de Finse belasting op het vermogen : volgens de eerste alinea, gecombineerd met artikel 17, zal deze belasting ten laste van personen die hun fiscale woonplaats in België hebben, slechts geïnd kunnen worden op hun onroerende goederen gelegen in Finland en op de vermogensbestanddelen die zij er zouden belegd hebben in hun vaste inrichtingen gelegen op het grondgebied van dit land of in hun scheepvaart- of luchtvaartondernemingen die hun werkelijke zetel van bestuur in Finland hebben (cf. gelijkaardige beschikking in art. 15 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

De tweede alinea beschikt dat zekere regels van toepassing met het oog op het bepalen van de belastbare winsten eveneens van toepassing zullen zijn voor het bepalen van het belastbaar vermogen. Uit deze beschikking vloeit namelijk voort :

— dat een Belgische onderneming die een vaste inrichting in Finland exploiteert niet alleen, eventueel, de in deze inrichting aangegane schulden zal kunnen aftrekken van de vermogensbestanddelen die zij er in belegd heeft, maar ook nog een aandeel in de schulden aangegaan in de centrale zetel voor het geheel van zijn inrichtingen;

— dat het voor de Finse belasting op het vermogen vatbaar vermogen van deze onderneming, bij gebrek aan bewijskrachtige bescheiden forfaitair kan bepaald worden op een aandeel in het vermogen van het geheel van de onderneming.

Artikel 17 bevat een beschikking volgens welke de inkomsten en de goederen waarvan het regime niet in de voorgaande artikelen bepaald werd, uitsluitend belastbaar zijn in de Staat waar zich de fiscale woonplaats bevindt van de persoon die van die inkomsten geniet of aan wie die goederen toebehoren.

Artikel 18 bevat beschikkingen die op alle punten analoog zijn met degene van artikel 18 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst.

Voor de toepassing van de aanslagvoeten van de progressieve belastingen die op zijn grondgebied van toepassing zijn laat § 1 aan de Staat van de fiscale woonplaats van de belastingplichtige toe rekening te houden met het geheel van de volgens zijn eigen wetgeving belastbare inkomsten, met inbegrip van degene waarvan de taxatie door de Overeenkomst aan de andere Staat is voorbehouden. Wat de uitzonderlijke en tijdelijke — zelfs niet-progressieve — belastingen betreft, waarop de overeenkomst later zou kunnen uitgebreid worden, wordt aan de Staat van de fiscale woonplaats de mogelijkheid geboden, het bedrag dezer belastingen te berekenen op het geheel van de volgens zijn eigen wetgeving belastbare bestanddelen, op voorwaarde van er vervolgens het aandeel af te trek-

impôts dus en Finlande en raison de ces derniers éléments, sur les impôts ordinaires belges, calculés aux taux pleins, afférents proportionnellement aux mêmes éléments. Ce régime spécial ne trouvera évidemment son application que dans l'éventualité où la législation interne de l'État intéressé lui permettra d'agir dans ce sens.

L'article 18, § 1, deuxième alinéa, autorise la Belgique, par dérogation aux autres dispositions de la Convention, à percevoir l'impôt complémentaire personnel sur le minimum forfaitaire prévu par sa législation interne actuelle, à charge des personnes physiques domiciliées en Finlande, qui disposent d'une habitation en Belgique ou y exploitent un établissement. Quant à l'article 18, § 2, il règle le cas du transfert de domicile d'un État à l'autre pendant une période d'imposition.

II. — Assistance administrative pour l'établissement et le recouvrement des impôts (art. 19 et 20).

L'article 19 règle, dans le même sens que les conventions similaires conclues avec les États-Unis, la Grande-Bretagne et la Suède, les conditions d'échange de renseignements entre les autorités fiscales des deux États. Il contient les restrictions habituellement apportées à cet échange (limitation aux renseignements qui peuvent être obtenus en vertu de la législation de chacun des deux États — exclusion des renseignements qui pourraient révéler un secret industriel, commercial, ou professionnel ou dont la communication pourrait porter atteinte à l'ordre public — défense de communiquer les renseignements fournis à des personnes autres que celles qui s'occupent de l'établissement, du recouvrement et de la revision des impôts visés à la Convention).

L'article 20 consacre, sous les mêmes réserves que celles faisant l'objet de l'article 20 de la Convention, belgo-suédoise, l'assistance réciproque en vue du recouvrement des impôts visés à la Convention. En particulier, cette assistance ne devra être fournie par chaque État que dans une mesure très limitée en ce qui concerne les impôts exigibles de ses propres nationaux.

III. — Divers.

L'article 21 contient les dispositions habituelles relatives à l'exécution et à l'interprétation de la Convention. Il accorde également aux autorités fiscales des deux États le pouvoir d'étendre l'application de la Convention à des établissements stables que des personnes physiques ou morales domiciliées dans d'autres États posséderaient dans l'un des deux États contractants. Enfin, il ouvre une procédure spéciale de revision aux contribuables menacés ou frappés d'une double imposition interdite par la Convention (cf. dispositions identiques figurant à l'article 21 de la Convention belgo-suédoise).

L'article 22 précise, en son § 1, que la Convention ne restreint pas les droits et avantages accordés aux contribuables par la législation de chacun des deux États.

ken dat overeenstemt met de gezegde bestanddelen die volgens de overeenkomst uitsluitend in Finland belastbaar zijn; maar, terzake, zal deze aftrek kunnen beperkt worden tot het excédent van de in Finland wegens deze laatste bestanddelen verschuldigde belastingen op de gewone Belgische belastingen berekend naar de volle aanslagvoeten, die proportioneel met dezelfde bestanddelen overeenstemmen. Dit speciaal regime zal natuurlijk slechts zijn toepassing vinden in het geval dat de eigen wetgeving van de betrokken Staat haar zal toelaten in die zin te handelen.

Artikel 18, § 1, tweede alinea machtigt België, bij afwijking van de andere beschikkingen van de Overeenkomst, de aanvullende personele belasting te innen op het door zijn huidige eigen wetgeving voorziene forfaitair minimum, ten laste van de in Finland wonende natuurlijke personen, die in België over een woning beschikken of er een inrichting exploiteren. Wat artikel 18, § 2, betreft, het regelt het geval van het overbrengen van de woonplaats van de ene Staat naar de andere in de loop van een belastbare periode.

II. — Administratieve bijstand voor de vestiging en de invordering van de belastingen (art. 19 en 20).

Artikel 19 regelt, in dezelfde zin als de gelijkaardige met de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Zweden gesloten overeenkomsten, de voorwaarden van uitwisseling van inlichtingen tussen de fiscale overheden van beide Staten. Het bevat de gewoonlijk aan deze uitwisseling aangebrachte beperkingen (beperking tot de inlichtingen die krachtens de wetgeving van ieder van beide Staten kunnen bekomen worden — uitsluiting van de inlichtingen die een nijverheids-, handels- of beroepsgeheim zouden kunnen onthullen of waarvan de mededeling de openbare orde zou kunnen schaden — verbod inlichtingen mede te delen die verstrekt werden aan andere personen dan deze die zich bezig houden met het vestigen, het invorderen en de herziening van de belastingen bedoeld bij de Overeenkomst).

Artikel 20 huldigt, onder hetzelfde voorbehoud als datgene dat het voorwerp uitmaakt van artikel 20 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst, de wederzijdse bijstand met het oog op de invordering van de belastingen bedoeld bij de overeenkomst. In het bijzonder zal deze toestand door iedere Staat slechts in een zeer beperkte mate moeten geleverd worden, wat de van zijn eigen onderhorigen eisbare belastingen betreft.

III. — Verschillende.

Artikel 21 bevat de gewone beschikkingen betreffende de uitvoering en de interpretatie van de overeenkomst. Het kent eveneens aan de fiscale overheden van beide Staten de macht toe, om de toepassing van de Overeenkomst uit te breiden tot de vaste inrichtingen, welke de in andere Staten wonende natuurlijke of rechtspersonen in een van beide contracterende Staten bezitten. Eindelijk, opent het een speciale herzieningsprocedure voor de belastingplichtigen die een door de Overeenkomst verboden dubbele belasting ondergaan hebben of er door bedreigd worden (cf. identieke beschikkingen die voorkomen in artikel 21 van de Belgisch-Zweedse Overeenkomst).

Artikel 22 preciseert, in zijn § 1, dat de Overeenkomst de rechten en voordelen niet beperkt, die aan de belastingplichtigen door de wetgeving van ieder van beide Staten worden verleend.

Suivant le § 2, les personnes physiques domiciliées dans l'un quelconque des deux Etats et qui sont imposables dans l'autre Etat y bénéficieront, du chef de leurs charges de famille, des mêmes réductions et avantages que ceux qui sont accordés par cet Etat à ses nationaux non domiciliés sur son territoire.

L'article 22, § 3, garantit, en matière d'impôts visés à l'article 2 de la convention, le bénéfice du traitement national dans chaque Etat aux revenus et capitaux d'établissements stables entretenus dans cet Etat par des ressortissants et personnes morales de l'autre Etat. Les sociétés finlandaises étant, au même titre que les sociétés étrangères, soumises à l'impôt sur la fortune (cf. contra en Suède), les sociétés belges qui possèdent des établissements stables en Finlande resteront assujetties au dit impôt, mais seulement dans la mesure prévue à l'article 15. En contre-partie, la taxe professionnelle — due suivant la législation belge, au taux fixe de 40 % (éventuellement majoré d'un ou de deux décimes) sur l'ensemble du bénéfice imposable des établissements belges de sociétés finlandaises par actions — sera, par application de l'article 22, § 3, éventuellement limitée à la charge totale que représenteraient la taxe professionnelle, la contribution nationale de crise et la taxe mobilière qui seraient dues sur le même bénéfice, compte tenu de son affectation, si lesdits établissements constituaient des sociétés belges autonomes.

L'article 23 précise que les autorités fiscales visées à la Convention sont, en ce qui concerne la Belgique, le Ministre des Finances ou son délégué, et, en ce qui concerne la Finlande, le Ministre des Finances ou son délégué.

L'article 24 détermine la date d'attribution des revenus imposables à la source et les périodes de réalisation des autres revenus imposables, à partir desquelles la Convention sera appliquée après sa ratification et son entrée en vigueur.

Eu égard aux complications d'ordre administratif qu'entraîne l'application rétroactive d'une convention de l'espèce, cette disposition a été libellée de manière à exclure toute possibilité de rétroactivité.

L'article 25 permet à chacun des deux Etats de dénoncer la Convention après une période de cinq ans à compter de sa ratification; il détermine, en outre, les conditions dans lesquelles la Convention cessera, dans cette éventualité, de sortir ses effets.

Le Protocole final permet à la Belgique, nonobstant toute autre disposition de la Convention et notamment l'article 13, § 2, de soumettre à la taxe professionnelle, suivant sa législation interne et quelle que soit la durée de leur séjour en Belgique, les voyageurs de commerce domiciliés en Finlande, et ce, aussi longtemps que les voyageurs de commerce domiciliés en Belgique seront soumis en Finlande à un droit de timbre déterminé suivant la durée de leur séjour dans cet Etat. Comme la suppression de ce droit de timbre, actuellement fixé à 15.000 marks finlandais par mois ou fraction de mois de séjour, serait envisagée en Finlande, la disposition figurant au Protocole final constitue une simple mesure de sauvegarde.

Le Ministre des Affaires Etrangères.

Le Ministre des Finances.

Le Ministre du Commerce Extérieur.

P.-H. SPAAK.

H. LIEBAERT.

V. LAROCK.

Volgens § 2 zullen de in eender welke der contracterende Staten wonende natuurlijke personen, die in de andere Staat belastbaar zijn, uit hoofde van hun gezinslasten er dezelfde verminderingen en voordelen genieten als deze die door deze Staat aan zijn niet op zijn grondgebied wonende onderhorigen worden verleend.

Artikel 22, § 3, waarborgt, wat de in artikel 2 van de Overeenkomst bedoelde belastingen betreft, het voordeel van de nationale behandeling in iedere Staat op de inkomsten en kapitalen van vaste inrichtingen die in deze Staat door onderhorigen en rechtspersonen van de andere Staat worden onderhouden. Aangezien de Finse vennootschappen, ten zelfde titel als de vreemde vennootschappen aan de belasting op het vermogen onderworpen zijn (cf. contra in Zweden), zullen de Belgische vennootschappen die vaste inrichtingen in Finland bezitten aan gezegde belasting onderworpen blijven, maar enkel in de mate voorzien bij artikel 15. Daartegenover, zal de volgens de Belgische wetgeving tegen de vaste aanslagvoet van 40 % (eventueel verhoogd met een of twee decimes) verschuldigde bedrijfsbelasting op het geheel van de belastbare winst van de Belgische inrichtingen van Finse vennootschappen op aandelen, bij toepassing van artikel 22, § 3, eventueel beperkt worden tot de totale last die de bedrijfsbelasting, de nationale crisisbelasting en de mobiliënbelasting zouden vertegenwoordigen, welke op dezelfde winst zouden verschuldigd zijn, rekening gehouden met haar aanwending, indien de gezegde inrichtingen autonome Belgische vennootschappen zouden zijn.

Artikel 23 preciseert dat de fiscale overheden bedoeld bij de Overeenkomst zijn, wat België betreft, de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde, en wat Finland betreft, het Ministerie van Financiën of zijn afgevaardigde.

Artikel 24 bepaalt de datum van toekenning van de aan de bron belastbare inkomsten en de perioden van het verwezenlijken van de andere belastbare inkomsten, met ingang waarvan de Overeenkomst zal toegepast worden na haar bekrachtiging en haar inwerkingtreding.

Ten overstaan van de administratieve nadelen die de retroactieve toepassing van een dergelijke overeenkomst medebrengt, werd deze beschikking derwijze opgesteld dat elke mogelijkheid van retroactiviteit uitgesloten is.

Artikel 25 laat aan ieder van beide Staten toe de Overeenkomst op te zeggen na een periode van vijf jaar te rekenen van haar bekrachtiging; het bepaalt, bovendien, de voorwaarden waarin de Overeenkomst, in dat geval, zal ophouden haar uitwerking te hebben.

Het slotprotocol laat België toe, niettegenstaande elke andere beschikking van de Overeenkomst en namelijk artikel 13, § 2, de in Finland wonende handelsreizigers aan de bedrijfsbelasting te onderwerpen volgens zijn eigen wetgeving en welke ook de duur van hun verblijf in België weze, en dit, zolang de in België wonende handelsreizigers in Finland onderworpen zullen zijn aan een zegelrecht dat bepaald wordt volgens de duur van hun verblijf in deze Staat. Aangezien de afschaffing van dit zegelrecht, dat thans op 15.000 Finse mark is vastgesteld per maand of breuk van maand van verblijf, in Finland in overweging wordt genomen, is de beschikking die in het Slotprotocol voorkomt slechts een eenvoudige beschermingsmaatregel.

De Minister van Buitenlandse Zaken.

De Minister van Financiën.

De Minister van Buitenlandse Handel.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires Etrangères, le 11 mai 1954, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention entre la Belgique et la Finlande, tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune et du protocole final, signés à Helsinki, le 11 février 1954 », a donné le 19 mai 1954 l'avis suivant :

Le projet ne soulève pas d'observations.

La chambre était composée de
MM. :

J. SUETENS, *premier président du Conseil d'Etat, président*;
M. SOMERHAUSEN, *conseiller d'Etat*;
G. VAN BUNNEN, *conseiller d'Etat*;
P. COART-FRESART, *assesseur de la section de législation*;
P. ANSIAUX, *assesseur de la section de législation*;
G. PIQUET, *greffier adjoint, greffier*.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. SUETENS.

Le Greffier,
(signé) G. PIQUET.

Le Président,
(signé) J. SUETENS.

Pour deuxième expédition délivrée à M. le Ministre des Affaires Etrangères.

Le 22 mai 1954.

Le Greffier du Conseil d'Etat,

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 11e Mei 1954 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Finland, tot voorkoming van dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het slotprotocol, ondertekend te Helsinki op 11 Februari 1954 », heeft de 19^e Mei 1954 het volgend advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit
De HH. :

J. SUETENS, *eerste-voorzitter van de Raad van State, voorzitter*;
M. SOMERHAUSEN, *raadsheer van State*;
G. VAN BUNNEN, *raadsheer van State*;
P. COART-FRESART, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
P. ANSIAUX, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
G. PIQUET, *adjunct-griffier, griffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. SUETENS.

De Griffier,
(get.) G. PIQUET.

De Voorzitter,
(get.) J. SUETENS.

Voor tweede uitgifte afgeleverd aan de H. Minister van Buitenlandse Zaken.

De 22e Mei 1954.

De Griffier van de Raad van State,

R. DECKMYN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Etrangères, de Notre Ministre des Finances et de Notre Ministre du Commerce Extérieur,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires Etrangères, Notre Ministre des Finances et Notre Ministre du Commerce Extérieur sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

La Convention entre la Belgique et la Finlande, tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune, et le Protocole final, signés à Helsinki, le 11 février 1954, sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 5 juin 1954.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken, van onze Minister van Financiën en van Onze Minister van Buitenlandse Handel.

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken, Onze Minister van Financiën en Onze Minister van Buitenlandse Handel zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

De Overeenkomst tussen België en Finland, tot voorkoming van dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen en het Slotprotocol, ondertekend te Helsinki, op 11 Februari 1954, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, 5 Juni 1954.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires Etrangères,

P.-H. SPAAK.

Le Ministre des Finances,

H. LIEBAERT.

Le Ministre du Commerce Extérieur,

V. LAROCK.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister van Financiën,

De Minister van Buitenlandse Handel,

CONVENTION
ENTRE LA BELGIQUE ET LA FINLANDE,
TENDANT A EVITER LES DOUBLES IMPOSITIONS
ET A REGLER CERTAINES AUTRES QUESTIONS
EN MATIERE
D'IMPOTS SUR LES REVENUS ET SUR LA FORTUNE
ET PROTOCOLE FINAL,
SIGNES A HELSINKI, LE 11 FEVRIER 1954.

OVEREENKOMST
TUSSEN BELGIE EN FINLAND
TOT VOORKOMING
VAN DUBBELE BELASTINGEN EN TOT REGELING
VAN ZEKERE VRAAGSTUKKEN
INZAKE BELASTINGEN
OP DE INKOMSTEN EN OP HET VERMOGEN
EN SLOTPROTOCOL,
ONDERTEKEND OP 11 FEBRUARI 1954, TE HELSINKI.

(Vertaling.)

CONVENTION

entre la Belgique et la Finlande, tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune.

Sa Majesté le Roi des Belges

et

le Président de la République de Finlande.

animés du désir d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts, sur les revenus et sur la fortune, ont décidé de conclure une Convention et ont nommé, à cet effet, pour leurs plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :

M. Joseph D'Hondt, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire;

Le Président de la République de Finlande :

M. Ralf Törngren, Ministre des Affaires Etrangères,

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs reconnus en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

§ 1. La présente Convention s'applique aux contribuables de l'un quelconque des Etats contractants, dont certains revenus ou dont certains biens sont imposables dans l'autre Etat. Les termes « contribuables de l'un quelconque des Etats contractants » et les autres expressions similaires employées dans cette Convention s'entendent des personnes physiques ou morales qui ont leur domicile fiscal dans l'un des deux Etats.

§ 2. Pour l'application de cette Convention, le territoire de la Belgique comporte exclusivement le territoire métropolitain de cet Etat.

Art. 2.

§ 1. La présente Convention détermine les règles applicables aux impôts suivants :

A. — Pour la Belgique :

- 1° la contribution foncière;
- 2° la taxe mobilière;
- 3° la taxe professionnelle;
- 4° la contribution nationale de crise;
- 5° la taxe spéciale sur le produit de la location du droit de chasse, de pêche ou de tanderie;
- 6° l'impôt complémentaire personnel.

B. — Pour la Finlande :

- 1° l'impôt sur le revenu et la fortune;
- 2° l'impôt communal sur le revenu;
- 3° l'impôt ecclésiastique.

Les impôts énumérés au présent paragraphe comprennent tous montants en principal, accroissements, additionnels, intérêts, frais et autres accessoires, au profit de l'Etat et des collectivités publiques.

§ 2. Cette Convention s'appliquera également à tous autres impôts de nature analogue à ceux qui sont énumérés au § 1. littéra A et B, qui seront établis après sa signature, dans le territoire de l'un quelconque des Etats contractants, sur le revenu brut ou net, réel ou présumé, sur la fortune, sur des éléments du revenu ou de la fortune ou sur l'accroissement de fortune.

Si des modifications à certaines règles d'application de la Convention sont reconnues opportunes, soit dans le cas d'une extension visée à l'alinéa précédent, soit en raison de changements à la législation fiscale de l'un des Etats contractants, les ajustements nécessaires feront l'objet d'accords complémentaires à réaliser dans l'esprit de la Convention par voie d'échange de notes diplomatiques. Dans le cas où

OVEREENKOMST

tussen België en Finland tot voorkoming van dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen

en

de President van de Finse Republiek,

bezielde met de wens de dubbele belastingen te vermijden en zekere andere vraagstukken in zake belastingen op de inkomsten en op het vermogen te regelen, hebben besloten een Overeenkomst te sluiten en hebben daartoe als hun gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

De heer Joseph D'Hondt, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister,

De President der Finse Republiek :

De heer Ralf Törngren, Minister van Buitenlandse Zaken,

die, na elkander te hebben kennisgegeven van hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten, over de volgende beschikkingen overeengekomen zijn :

Eerste artikel.

§ 1. Deze Overeenkomst is van toepassing op de belastingsschuldigen van de ene of andere van de contracterende Staten, waarvan zekere inkomsten of waarvan zekere goederen belastbaar zijn in de andere Staat. Door de uitdrukking « belastingsschuldigen van de ene of andere van de Contracterende Staten » en de andere in deze Overeenkomst gebruikte gelijkaardige uitdrukkingen worden verstaan de natuurlijke- of rechtspersonen die hun fiscale woonplaats in één van beide Staten hebben.

§ 2. Voor de toepassing van deze Overeenkomst omvat het grondgebied van België uitsluitend het grondgebied van het moederland van deze Staat.

Art. 2.

§ 1. Onderhavige Overeenkomst bepaalt de regels van toepassing op de volgende belastingen :

A. — Voor België :

- 1° de grondbelasting;
- 2° de mobiliënbelasting;
- 3° de bedrijfsbelasting;
- 4° de nationale crisisbelasting;
- 5° de speciale belasting op de opbrengst van het verhuren van het jacht-, vis- en vogelenvangrecht;
- 6° de aanvullende personele belasting.

B. — Voor Finland :

- 1° de belasting op het inkomen en op het vermogen;
- 2° de gemeentebelasting op het inkomen;
- 3° de kerkelijke belasting.

De in deze paragraaf opgesomde belastingen omvatten alle bedragen in hoofdsom, verhogingen, opcentimes, interesten, kosten en andere bijhorigheden, ten bate van de Staat en de openbare gemeenschappen.

§ 2. Deze Overeenkomst zal eveneens van toepassing zijn op alle andere belastingen gelijkaardig aan deze die opgesomd zijn in § 1. leden A en B, die na haar ondertekening zullen worden gevestigd in het grondgebied van de ene of de andere van de contracterende Staten, op het bruto of netto, werkelijk of vermoed inkomen, op het vermogen, op bestanddelen van het inkomen of van het vermogen of op de vermogensaccessen.

Indien wijzigingen aan zekere toepassingsregels van de Overeenkomst gepast geacht worden, hetzij in het geval van een uitbreiding zoals bedoeld in het voorgaande lid, hetzij om reden van wijzigingen in de fiscale wetgeving van één van de contracterende Staten, zullen de nodige aanpassingen het voorwerp uitmaken van aanvullende akkoorden, te verwezenlijken in de geest van de Overeenkomst, door uit-

des changements à la législation fiscale de l'un des Etats contractants affecteraient les principes généraux de cette législation, tels qu'ils ont été pris en considération pour l'élaboration de la présente Convention, les amendements à celle-ci seraient réalisés par voie d'avenant à cette Convention.

Art. 3.

§ 1. Aux fins de la présente Convention, le domicile fiscal d'une personne physique se trouve dans l'Etat où elle a son foyer permanent d'habitation ou dans lequel elle réside de façon durable.

Lorsque l'application de cette règle permet de conclure à l'existence simultanée d'un domicile fiscal dans chacun des Etats contractants, le domicile fiscal est situé dans celui des deux Etats avec lequel ladite personne entretient les relations personnelles et économiques les plus étroites ou, si ce dernier critère ne permet pas de résoudre le problème, dans l'Etat contractant dont cette personne est ressortissante; si elle est à la fois ressortissante des deux Etats contractants ou si elle n'est ressortissante d'aucun de ceux-ci, les autorités fiscales des deux Etats se concerteront dans chaque cas individuel.

§ 2. Le domicile fiscal des personnes morales est déterminé par chacun des Etats contractants, suivant les règles prescrites par sa propre législation.

Si l'application de ces règles permettait de conclure à l'existence simultanée d'un domicile fiscal dans chacun des deux Etats, le domicile fiscal serait considéré comme étant situé dans l'Etat où se trouve le siège de la direction effective.

§ 3. Le domicile fiscal des successions indivises se trouve dans l'Etat où le défunt avait son domicile fiscal au moment du décès.

Art. 4.

§ 1. Les revenus des biens immobiliers — y compris les mines, gisements minéraux et toutes autres ressources naturelles — ainsi que les profits résultant de l'aliénation de ces biens et les intérêts de créances hypothécaires grevant lesdits biens et non représentées par des obligations, ne sont imposables que dans l'Etat où ces biens sont situés.

Les revenus de biens immobiliers s'entendent non seulement de ceux qui proviennent de la gestion, de la jouissance ou de l'exploitation directe de biens immobiliers, mais aussi de ceux qui sont obtenus, à quelque titre que ce soit, par la location, l'affermage ou toute autre concession du droit de jouissance ou d'exploitation desdits biens, des droits de chasse, de pêche, de tenderie et d'autres droits analogues.

§ 2. Lorsqu'un contribuable de l'un des deux Etats contractants y exploitant une entreprise industrielle ou commerciale bénéficie dans l'autre Etat de revenus, profits ou intérêts, mentionnés au § 1 du présent article, il pourra, sur demande adressée avant imposition aux autorités fiscales de l'autre Etat, obtenir que le montant imposable à ce titre soit déterminé de la même manière que si ces revenus, profits ou intérêts constituaient des revenus obtenus par son entreprise dans un établissement stable situé dans cet autre Etat. Toutefois, cette disposition ne pourra avoir pour effet de réduire à un montant inférieur au revenu cadastral déterminé conformément à la législation belge, le revenu soumis aux impôts indiqués à l'article 2, § 1, A, 1° et 4°, de la présente Convention.

Art. 5.

§ 1. Pour autant qu'ils ne constituent pas des revenus mentionnés aux articles 4, 7, 8, 9 et 11 de la présente Convention, les revenus d'entreprises industrielles, commerciales, artisanales et autres analogues, exploitées par des contribuables de l'un des Etats contractants, ne sont imposables dans l'autre Etat que si ces entreprises exercent leur activité au moyen d'un établissement stable situé dans cet autre Etat. Dans cette éventualité, lesdits revenus résultant de l'ensemble des opérations traitées par l'établissement stable ou à son intervention ou de l'aliénation totale ou partielle des biens mobiliers investis dans celui-ci, ne sont imposables que dans l'Etat où cet établissement stable est situé.

§ 2. Dans l'éventualité visée au § 1, les revenus imposables de l'établissement stable comprennent notamment :

1° tous profits et avantages qui n'auraient pas normalement été consentis à d'autres personnes et qui sont accordés par l'établissement stable, directement ou indirectement, sous quelque forme et par quelque moyen que ce soit, à l'entreprise, à ses dirigeants, actionnaires, associés ou autres participants, ou à des personnes ayant avec eux des intérêts communs;

wisseling van diplomatieke nota's. In het geval dat wijzigingen aan de fiscale wetgeving van één van de contracterende Staten de algemene principes van deze wetgeving zouden aantasten, zoals deze in aanmerking werden genomen voor de uitwerking van onderhavige Overkomst, zouden de amendementen aan deze verwezenlijkt worden door middel van een aanhangsel aan deze Overeenkomst.

Art. 3.

§ 1. Voor de toepassing van deze Overeenkomst, bevindt de fiscale woonplaats van een natuurlijke persoon zich in de Staat waar hij zijn permanente woonstede heeft of in dewelke hij op een bestendige manier verblijft.

Wanneer de toepassing van deze regel toelaat te besluiten tot het gelijktijdig bestaan van een fiscale woonplaats in ieder van de contracterende Staten, is de fiscale woonplaats gelegen in deze beide Staten met dewelke gezegde persoon de nauwste persoonlijke en economische betrekkingen onderhoudt of, indien dit laatste criterium niet toelaat het vraagstuk op te lossen, in de contracterende Staat, waarvan deze persoon een onderhorige is; indien hij terzelfder tijd onderhorige is van de twee contracterende Staten of indien hij geen onderhorige is van één van beide, zullen de belastingautoriteiten van beide Staten zich in ieder afzonderlijk geval verstaan.

§ 2. De fiscale woonplaats van de rechtspersonen wordt door ieder der contracterende Staten bepaald, volgens de door zijn eigen wetgeving voorgeschreven regels.

Indien de toepassing van deze regels zou toelaten te besluiten tot het gelijktijdig bestaan van een fiscale woonplaats in ieder van beide Staten, zou de fiscale woonplaats aangezien worden als zich bevindende in de Staat waar de zetel van de werkelijke leiding gelegen is.

§ 3. De fiscale woonplaats van de onverdeelde nalatenschappen bevindt zich in de Staat waar de afgestorvene op het ogenblik van het overlijden zijn fiscale woonplaats had.

Art. 4.

§ 1. De inkomsten uit onroerende goederen — inbegrepen de mijnen, ertslagen en alle andere natuurlijke hulpbronnen — evenals de baten die voortvloeien uit de vervreemding van deze goederen en de interesten van hypothecaire schuldverdragen welke gezegde goederen bezwaren en die niet door obligaties vertegenwoordigd zijn, zijn slechts belastbaar in de Staat waar deze goederen gelegen zijn.

Door inkomsten uit onroerende goederen wordt niet alleen verstaan deze die voortkomen van het beheer, het genot of de rechtstreekse exploitatie van onroerende goederen, maar ook deze die, uit welken hoofde ook, bekomen worden door de verhuuring, de verpachting of iedere andere concessie van het recht op het genot of de exploitatie van gezegde goederen, van het jacht-, vis- en vogelenvangrecht en andere gelijkaardige rechten.

§ 2. Wanneer een belastingschuldige van één van beide Staten die er een nijverheids- of handelsonderneming exploiteert, in de andere Staat inkomsten, baten of interesten geniet bedoeld in § 1 van dit artikel, zal hij op aanvraag in te dienen vóór aanslag bij de fiscale autoriteiten van de andere Staat, kunnen bekomen dat het uit dezen hoofde belastbaar bedrag op dezelfde manier bepaald wordt alsof deze inkomsten, baten of interesten inkomsten zouden vormen die door zijn onderneming bekomen waren in een vaste inrichting gelegen in deze andere Staat. Nochtans zal deze beschikking niet voor gevolg mogen hebben het inkomen onderworpen aan de bij artikel 2, § 1, A, 1° en 4°, van deze Overeenkomst, aangeduide belastingen, te verminderen tot een bedrag lager dan het overeenkomstig de Belgische wetgeving bepaald kadastraal inkomen.

Art. 5.

§ 1. Voor zover ze geen in de artikelen 4, 7, 8, 9 en 11, van deze Overeenkomst vermelde inkomsten uitmaken, zijn de inkomsten van nijverheids-, handels-, ambachts- en andere gelijkaardige ondernemingen, geëxploiteerd door belastingplichtigen van één van de contracterende Staten, slechts in de andere Staat belastbaar zo deze activiteiten uitgeoefend worden door middel van een in deze andere Staat gelegen vaste inrichting. In dergelijk geval, zijn gezegde inkomsten die voortvloeien uit het geheel van de door de vaste inrichting of door haar tussenkomst verwezenlijkte verrichtingen, of de gehele of gedeeltelijke vervreemding van de er in belegde roerende goederen, slechts belastbaar in de Staat waar deze vaste inrichting is gelegen.

§ 2. In bij § 1 bedoeld geval omvatten de belastbare inkomsten van de vaste inrichting namelijk :

1° alle baten en voordelen die normaal niet aan andere personen zouden toegestaan zijn geweest en die, rechtstreeks of onrechtstreeks, onder welke vorm en door welk middel ook, door de vaste inrichting toegestaan worden aan de onderneming, aan haar leiders, aandeelhouders, vennoten of andere deelgenoten, of aan personen die met hen gemeenschappelijke belangen hebben;

2° les redevances allouées par l'établissement stable à l'entreprise dont il dépend, en contrepartie de l'usage de biens mobiliers corporels ou incorporels, sauf dans la mesure où elles correspondent à la quote-part normalement imputable à cet établissement dans des charges normales réellement assumées de ce fait par l'entreprise au cours de la période imposable.

Pour la détermination desdits revenus, il est tenu compte, non seulement des charges qui grèvent réellement et directement leur acquisition et leur conservation, y compris celles qui sont visées *in fine* du 2° ci-avant, mais aussi de la quote-part normalement imputable à l'établissement stable dans les autres frais normaux de direction et d'administration générales, exposés pour l'ensemble de l'entreprise par le siège de direction effective. Cette dernière quote-part ne peut toutefois excéder 10 % du montant des revenus nets de l'établissement stable; dans des cas spéciaux, elle peut exceptionnellement atteindre 20 %, moyennant accord entre les autorités fiscales des deux Etats contractants.

§ 3. A défaut de comptabilité régulière ou d'autres éléments probants permettant de déterminer le montant effectif des revenus produits par l'établissement stable visé aux §§ 1 et 2, ce montant est, le cas échéant, évalué forfaitairement à la quote-part du revenu de l'ensemble de l'entreprise, qui peut équitablement être attribuée à cet établissement, suivant les règles de ventilation à arrêter de commun accord entre les autorités fiscales des deux Etats contractants.

En ce qui concerne l'établissement stable d'une entreprise d'assurances, l'impôt peut toutefois être établi, dans l'Etat où est situé cet établissement, sur un montant de revenu déterminé forfaitairement conformément à la législation de cet Etat, en raison des primes brutes encaissées par l'entreprise à l'intervention dudit établissement.

§ 4. Aucune part des revenus réalisés par l'entreprise d'un contribuable de l'un des Etats contractants ne peut être attribuée à un établissement stable de cette entreprise situé dans l'autre Etat, en raison du simple achat de matières ou produits dans cet autre Etat pour le compte de ladite entreprise. Aucune dépense ou charge grevant directement ou indirectement ce simple achat ne pourra être imputée aux revenus de l'établissement stable.

§ 5. Les rémunérations fixes ou variables et les parts de bénéfices obtenues par des associés participant à la gestion ou à la surveillance des affaires sociales dans les personnes morales, autres que les sociétés anonymes, et les sociétés en commandite par actions, sont traitées comme des revenus visés au § 1 du présent article et comme si l'entreprise dont elles proviennent était exploitée par lesdits associés eux-mêmes et pour leur propre compte.

§ 6. Nonobstant les dispositions du § 1 du présent article, les profits et avantages qu'une entreprise exploitée par un contribuable de l'un des Etats contractants retire, directement ou indirectement et sous une forme quelconque, d'une entreprise exploitée par un contribuable de l'autre Etat contractant, peuvent être imposés dans cet autre Etat, lorsqu'ils auraient dû normalement accroître les revenus de la seconde entreprise et lorsqu'ils ont été acquis par la première parce qu'elle a bénéficié, dans leurs relations industrielles, commerciales ou financières, de conditions plus favorables que celles qui auraient normalement été faites entre des entreprises effectivement indépendantes. Dans cette éventualité, les autorités fiscales des deux Etats contractants se concerteront en vue d'éviter, dans l'esprit de la présente Convention, la double imposition desdits profits et avantages.

Art. 6.

§ 1. Pour l'application de la présente Convention, sont considérés comme des établissements stables, les sièges de direction effective, les fabriques, les ateliers, les succursales, les magasins, les bureaux, les laboratoires, les comptoirs, les dépôts et, en général, toute installation affectée de façon durable par un contribuable de l'un des deux Etats à l'exercice d'activités lucratives indépendantes.

§ 2. Une représentation ou agence permanente constitue également un établissement stable, lorsque l'agent fait habituellement usage d'un pouvoir général lui permettant d'engager l'entreprise par la négociation, la souscription ou l'acceptation de contrats ou lorsque l'entreprise dispose sur le territoire de l'Etat où est établie l'agence, de stocks ou dépôts de matières ou produits régulièrement affectés à l'exécution de commandes recueillies par cette agence.

En ce qui concerne les entreprises d'assurances exploitées par un contribuable de l'un des deux Etats, leur représentation dans l'autre

2° de retributies door de vaste inrichting aan de onderneming, waarvan zij afhangt, toegekend, als vergoeding voor het gebruik van lichamelijke of onlichamelijke roerende goederen, behalve in de mate dat ze overeenstemmen met het aandeel dat normaal aan deze inrichting aanrekenbaar is in de normale lasten die door dit gebruik werkelijk door de onderneming worden gedragen in de loop van de belastbare periode.

Voor het bepalen van gezegde inkomsten wordt niet alleen rekening gehouden met de lasten die werkelijk en rechtstreeks het verkrijgen en het behouden er van bezwaren, met inbegrip van deze die bedoeld zijn *in fine* van 2° hierboven, maar ook met het aandeel in de normale kosten van algemene leiding en beheer gedaan door de zetel van de werkelijke leiding, voor het geheel van de onderneming en dat normaal aan de vaste inrichting aanrekenbaar is. Dit laatste aandeel mag nochtans 10 % van de netto-inkomsten van de vaste inrichting niet overschrijden; in speciale gevallen mag het uitzonderlijk 20 % bereiken, mits akkoord tussen de belastingautoriteiten van de twee contracterende Staten.

§ 3. Bij gebrek aan regelmatige boekhouding of andere bewijskrachtige elementen, die toelaten het werkelijk bedrag te bepalen van de inkomsten voortgebracht door de vaste inrichting bedoeld bij §§ 1 en 2, wordt dit bedrag, in voorkomend geval forfaitair geraamd op het aandeel van het inkomen van het geheel der onderneming, dat billijkheidswijze aan deze inrichting mag toegerekend worden volgens de tussen de belastingautoriteiten van beide contracterende Staten te bepalen regels van omdeling.

Wat de vaste inrichting van een verzekeringsonderneming betreft, mag de belasting in de Staat waar deze inrichting gelegen is, nochtans gevestigd worden op een bedrag van inkomsten dat, overeenkomstig de wetgeving van deze Staat, forfaitair wordt bepaald naar rato van de bruto-premies geïncasseerd door de onderneming door tussenkomst van gezegde inrichting.

§ 4. Geen enkel deel van de inkomsten verwezenlijkt door de onderneming van een belastingplichtige van één van de contracterende Staten, mag toegekend worden aan een vaste inrichting van deze onderneming gevestigd in de andere Staat, uit hoofde van de eenvoudige aankoop van goederen of producten in deze andere Staat voor rekening van gezegde onderneming. Geen enkele uitgave of last die rechtstreeks of onrechtstreeks deze eenvoudige aankoop bezwaart, zal kunnen aangerekend worden op de inkomsten van de vaste inrichting.

§ 5. De vaste en veranderlijke bezoldigingen en de winstaanden bekomen door vennoten die deelnemen aan het beheer of aan het toezicht van de maatschappelijke aangelegenheden in de rechtspersonen andere dan de naamloze vennootschappen en de commanditaire vennootschappen op aandelen, worden behandeld als inkomsten bedoeld bij § 1 van onderhavig artikel en alsof de onderneming waarvan zij voortkomen uitgebaat werd door gezegde vennoten zelf en voor hun eigen rekening.

§ 6. Niettegenstaande de beschikkingen van § 1 van dit artikel, kunnen de baten en voordelen, welke een onderneming, geëxploiteerd door een belastingplichtige van een van de contracterende Staten, rechtstreeks of onrechtstreeks en onder om het even welke vorm haakt uit een onderneming geëxploiteerd door een belastingplichtige van de andere contracterende Staat, in deze andere Staat belast worden, indien ze normaal de inkomsten van de tweede onderneming hadden moeten verhogen en indien zij door de eerste bekomen werden omdat zij, in hun nijverheids-, handels- of financiële betrekkingen meer voordelige voorwaarden genoten heeft dan deze die normaal zouden verlenend zijn tussen werkelijk onafhankelijke ondernemingen. In dit geval zullen de belastingautoriteiten van de twee contracterende Staten zich verstaan om de dubbele belasting van gezegde baten en voordelen te vermijden in de geest van deze Overeenkomst.

Art. 6.

§ 1. Voor de toepassing van deze Overeenkomst worden als vaste inrichtingen aangezien, de zetels van werkelijk bestuur, de fabrieken, de werkplaatsen, de bijhuizen, de magazijnen, de bureaus, de laboratoria, de kantoren, de depots en, over 't algemeen, alle installaties die door de belastingschuldige van één van beide Staten op een bestendige wijze aangewend worden voor de uitoefening van onafhankelijke winstgevendende activiteiten.

§ 2. Een vertegenwoordiging of een blijvend agentschap maken eveneens een vaste inrichting uit, indien de agent gewoonlijk gebruik maakt van een algemene machtiging die hem toelaat de onderneming te verbinden door de onderhandeling, de onderschrijving of de aanvaarding van contracten of, indien de onderneming op het grondgebied van de Staat waar het agentschap gelegen is, beschikt over stocks of depots van goederen of producten die regelmatig bestemd zijn voor de uitvoering van door dit agentschap ontvangen bestellingen.

Wat de verzekeringsondernemingen betreft geëxploiteerd door een belastingplichtige van één van beide Staten, maakt hun vertegenwoordi-

Etat constitue toutefois un établissement stable dès l'instant où l'agent, même s'il n'a pas le pouvoir d'engager l'entreprise, n'effectue pas exclusivement des opérations purement administratives, mais se livre à une activité suffisante, eu égard à sa nature et à son importance, pour permettre de considérer l'entreprise comme exerçant par l'intermédiaire de cet agent une activité commerciale habituelle dans cet autre Etat.

§ 3. N'implique pas *ipso facto* la possession d'un établissement stable dans l'un des Etats contractants le fait qu'un contribuable de l'autre Etat:

1° entretient des relations commerciales dans le premier Etat, par l'intermédiaire d'un courtier ou commissionnaire *bona fide* et agissant comme tel dans le cadre de son activité normale ou par l'entremise d'une société juridiquement distincte (filiale, par exemple);

2° possède dans le premier Etat, même sous la forme d'une installation permanente, un comptoir dont l'activité se borne à l'achat de matières ou produits pour le compte de ce contribuable;

3° possède une participation même importante ou prédominante dans le capital d'une personne morale, contribuable du premier Etat.

Art. 7.

Les revenus de l'exploitation en trafic international, par un contribuable de l'un des deux Etats contractants, d'entreprises de navigation maritime ou aérienne — y compris ceux qui proviennent de la vente de billets de passage — ne sont imposables que dans celui des deux Etats contractants sur le territoire duquel se trouve le siège de la direction effective de l'entreprise.

La Convention entre la Belgique et la Finlande ayant pour but d'éviter la double imposition des revenus des entreprises de navigation maritime des deux pays, signée à Bruxelles le 19 février 1929, cessera d'exercer ses effets aussi longtemps que la disposition faisant l'objet du premier alinéa du présent article sera en vigueur.

Art. 8.

§ 1. Sous réserve des dispositions du présent article, chacun des deux Etats contractants conserve le droit de soumettre aux impôts exigibles suivant sa législation fiscale les revenus de capitaux mobiliers mentionnés au § 2, 1° et 2°, ci-après:

§ 2. Compte tenu de la législation fiscale respective des deux Etats contractants, il sera remédié comme suit à la double imposition de ces revenus:

1° en ce qui concerne les dividendes et autres revenus d'actions ou parts quelconques de sociétés ou associations possédant la personnalité juridique, à l'exclusion des tantièmes ou parts de bénéfices alloués aux actionnaires, associés ou membres qui participent à la gestion ou à la surveillance des affaires sociales:

a) les revenus de l'espèce qui ont leur source en Belgique et qui sont attribués à des contribuables de la Finlande, imposables de ce chef dans cet Etat et ne possédant pas d'établissement stable en Belgique, ne seront pas soumis en Belgique à l'impôt complémentaire personnel ou à un autre impôt en tenant lieu;

b) lesdits revenus qui ont leur source en Finlande et qui sont attribués à des contribuables de la Belgique, imposables de ce chef dans cet Etat et ne possédant pas d'établissement stable en Finlande, ne seront pas soumis à l'impôt dans ce dernier Etat à un taux supérieur à 10 %.

En dehors de l'impôt perçu en Finlande sur l'ensemble des bénéfices et capitaux imposables desdites sociétés et associations, aucun autre impôt ne pourra être perçu dans cet Etat sur les revenus visés au présent littéra b, ni sur la fortune constituée par les actions ou parts productives desdits revenus;

2° en ce qui concerne les intérêts, d'obligations, de prêts, de dépôts ou comptes de dépôts et de créances autres que les créances hypothécaires mentionnées à l'article 4, § 1, de la présente Convention:

a) la charge totale des impôts appliqués dans l'un quelconque des deux Etats contractants aux revenus de l'espèce ayant leur source dans cet Etat et attribués à un contribuable de l'autre Etat qui y est imposable de ce chef et qui n'a pas d'établissement stable dans le premier Etat, ne pourra excéder 15 %. Aucun autre impôt ne pourra être perçu dans le premier Etat sur ces intérêts ni sur la fortune constituée par les biens productifs desdits intérêts;

ging in de andere Staat nochtans een vaste inrichting uit van het ogenblik dat de agent, zelfs indien hij niet over de macht beschikt om de onderneming te verbinden, niet uitsluitend administratieve handelingen uitvoert, maar een bedrijvigheid aan de dag legt die, rekening gehouden met haar aard en haar belangrijkheid, voldoende is om te kunnen aanzien dat de onderneming door tussenkomst van deze agent een gewone handelsbedrijvigheid in deze andere Staat uitoefent.

§ 3. Brengt niet *ipso facto* het bezit van een vaste inrichting in één der contracterende Staten met zich, het feit dat een belastingplichtige van de andere Staat:

1° handelsrelaties in de eerste Staat onderhoudt, door bemiddeling van een makelaar of een *bona fide* commissionair en handelende aldus in het kader van zijn normale bedrijvigheid of door tussenkomst van een juridisch wel onderscheiden vennootschap (filiaal bijvoorbeeld);

2° in de eerste Staat, zelfs onder de vorm van een blijvende inrichting, een kantoor bezit waarvan de bedrijvigheid zich beperkt tot de aankoop van goederen of producten voor rekening van die belastingplichtige;

3° een zelfs belangrijke of overwegende participatie bezit in het kapitaal van een rechtspersoon, belastingplichtige van de eerste Staat.

Art. 7.

De inkomsten van de exploitatie in internationale trafiek, door een belastingsschuldige van één van beide contracterende Staten, van ondernemingen van zee- of luchtvaart — met inbegrip van deze die voortkomen van de verkoop van reisbiljetten — zijn slechts belastbaar in deze van beide contracterende Staten op het grondgebied waarvan zich de zetel van de werkelijke leiding van de onderneming bevindt.

De tussen beide contracterende Staten op 19 Februari 1929 gesloten Overeenkomst ter vermindering van de dubbele belasting van de inkomsten van scheepvaartondernemingen zal ophouden uitwerking te hebben zolang de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de eerste alinea van dit artikel van kracht zal zijn.

Art. 8.

§ 1. Onder voorbehoud van de beschikkingen van dit artikel, behoudt ieder der beide contracterende Staten het recht aan de volgens zijn fiscale wetgeving eisbare belastingen te onderwerpen de inkomsten van roerende kapitalen vermeld bij § 2, 1° en 2°, hierna:

§ 2. Rekening gehouden met de respectieve fiscale wetgeving van beide contracterende Staten, zal er als volgt verholpen worden aan de dubbele belasting van deze inkomsten:

1° wat betreft de dividend en andere inkomsten van aandelen of welkdanige delen van vennootschappen of verenigingen die rechtspersoonlijkheid bezitten, met uitsluiting van de tantièmes of winstdelen toegekend aan aandeelhouders, vennoten of leden die deelnemen aan het beheer of aan het toezicht van de maatschappelijke aangelegenheden:

a) dergelijke inkomsten die in België hun bron hebben en die toegekend zijn aan belastingsschuldigen van Finland, uit dien hoofde belastbaar in deze Staat en die in België geen vaste inrichting bezitten, zullen in België niet onderworpen worden aan de aanvullende personele belasting of aan een andere belasting die er voor in de plaats komt;

b) gezegde inkomsten die in Finland hun bron hebben en die toegekend zijn aan belastingsschuldigen van België, uit dien hoofde belastbaar in deze Staat en die in Finland geen vaste inrichting bezitten, zullen in deze Staat niet aan de belasting onderworpen zijn aan een hogere aanslagvoet dan 10 %.

Buiten de in Finland geheven belasting op het geheel der belastbare winsten en kapitalen van gezegde vennootschappen en verenigingen, zal geen enkele andere belasting kunnen geheven worden in deze Staat op de inkomsten bedoeld in dit lid b, noch op het vermogen dat gevormd werd door de aandelen en productieve delen van gezegde inkomsten.

2° wat de interesten betreft van obligaties, leningen, deposito's en depositorekeningen en schuldvorderingen andere dan de hypotheecaire schuldvorderingen vermeld bij artikel 4, § 1, van deze Overeenkomst:

a) zal de totale last van de belastingen in de ene of andere van beide contracterende Staten toegepast op dergelijke inkomsten die in deze Staat hun bron hebben en toegekend aan een belastingsschuldige van de andere Staat die er uit dien hoofde belastbaar is en die in de eerste Staat geen vaste inrichting heeft, 15 % niet mogen overtreffen. Geen enkele andere belasting zal in de eerste Staat mogen geheven worden op deze interesten noch op het vermogen dat gevormd werd door de productieve goederen van gezegde inkomsten;

b) dans l'éventualité visée au littéra a ci-avant, et pour autant que l'impôt ait effectivement été perçu à la source dans le premier Etat, l'impôt dû dans l'autre Etat ne pourra excéder le montant obtenu en appliquant aux ^{100%} du revenu net perçu par ledit contribuable, le taux maximum, diminué de quinze unités, de l'impôt applicable dans cet Etat aux revenus de capitaux mobiliers ayant leur source dans son territoire.

§ 3. Les revenus mentionnés au § 2, 1° et 2°, du présent article, qui ont leur source dans l'un des deux Etats contractants et qui sont attribués à un contribuable de l'autre Etat contractant, possédant un établissement stable dans le premier Etat, ne sont imposables que dans ce premier Etat. La même règle s'applique à la fortune constituée par les biens productifs desdits revenus.

§ 4. Pour l'application du présent article, la source des dividendes et autres revenus d'actions ou parts quelconques, ainsi que des intérêts d'obligations ou autres titres d'emprunts se trouve dans l'Etat du domicile fiscal de la société ou autre personne morale débitrice des revenus, et la source des intérêts de créances, prêts, dépôts ou comptes de dépôts se trouve dans l'Etat où est situé l'établissement stable qui supporte la charge des intérêts ou, à défaut d'un tel établissement, dans l'Etat du domicile fiscal du contribuable, débiteur de ces intérêts.

Art. 9.

§ 1. Sous réserve des dérogations prévues au § 2 du présent article, les redevances et autres produits obtenus dans le territoire de l'un des Etats contractants par un contribuable de l'autre Etat, du chef de la concession de l'usage de biens mobiliers incorporels, tels que les brevets d'invention, modèles, procédés et formules secrets, marques de fabrique et autres droits analogues, ainsi que les droits d'auteur et de reproduction, ne sont imposables dans le premier Etat que si le bénéficiaire de ces revenus y possède un établissement stable. Dans cette éventualité, lesdits revenus ne sont imposables que dans ce premier Etat et leur montant imposable est déterminé conformément à l'article 5, §§ 2 et 3, de la présente Convention.

Ces règles s'appliquent également aux produits de la vente de biens mobiliers incorporels mentionnés au premier alinéa du présent paragraphe, ainsi qu'aux produits et redevances qui rémunèrent globalement l'usage ou la vente connexe de tels biens et de biens mobiliers corporels.

§ 2. Les redevances et produits mentionnés au § 1 du présent article peuvent néanmoins être imposés dans le premier Etat visé à cette disposition et ce, notwithstanding l'absence dans cet Etat d'un établissement stable du bénéficiaire, lorsque et dans la mesure où ces produits ou redevances excèdent un montant normal, compte tenu des usages commerciaux, de la valeur intrinsèque des biens visés audit paragraphe et du rendement effectif produit par l'usage de ces biens.

Lorsque l'entreprise débitrice de ces redevances ou produits est, en fait, sous la dépendance ou sous le contrôle de l'entreprise bénéficiaire de ces revenus ou vice-versa ou encore lorsque ces deux entreprises sont, en fait, sous la dépendance ou sous le contrôle d'une tierce entreprise ou d'entreprises dépendant d'un même groupe, le montant normal des redevances ou produits s'entend de la quote-part normale imputable à la première entreprise, dans le montant — augmenté d'un profit normal — des charges réellement supportées, pendant la période imposable, par l'entreprise bénéficiaire des revenus, pour l'acquisition et le perfectionnement ou pour l'amortissement, ainsi que pour la conservation de ces biens.

L'exonération du montant normal des redevances ou produits, visé au présent paragraphe, peut être subordonnée à la communication, soit par le bénéficiaire des revenus, soit par l'autorité fiscale de ce bénéficiaire de toutes justifications nécessaires pour déterminer ce montant.

Dans des cas spéciaux où la production de justifications précises se heurterait à des difficultés, les autorités fiscales des deux Etats contractants se concerteront en vue d'éviter de façon équitable la double imposition des mêmes revenus: à cette fin, elles pourront fixer de commun accord des règles forfaitaires pour la détermination du montant normal des produits et redevances.

Art. 10.

Les rémunérations attribués en raison de l'exercice de leur mandat aux administrateurs, commissaires, liquidateurs et autres mandataires analogues de sociétés par actions ayant leur domicile fiscal dans l'un

b) in de gebeurtenis bedoeld bij lid a hiervoren, en voor zover dat de belasting effectief bij de bron werd geheven in de eerste Staat, zal de in de andere Staat verschuldigde belasting het bedrag niet mogen overtreffen bekomen door de op ^{100%} van het door gezegde belastingsschuldige ontvangen netto-inkomsten, de maximum aanslagvoet toe te passen, verminderd met vijftien eenheden, van de in deze Staat van toepassing zijnde belasting op de inkomsten van roerende kapitalen die hun bron hebben op zijn grondgebied.

§ 3. De inkomsten vermeld bij § 2, 1° en 2°, van dit artikel, die hun bron hebben in één van beide contracterende Staten en die toegekend zijn aan een belastingsschuldige van de andere contracterende Staat, die in de eerste Staat een vaste inrichting bezit, zijn slechts in deze eerste Staat belastbaar. Dezelfde regel is van toepassing op het vermogen gevormd door de productieve goederen van gezegde inkomsten.

§ 4. Voor de toepassing van dit artikel, bevindt zich de bron van de dividenden en andere inkomsten van aandelen of welkdanige delen, evenals van de interesten van obligaties of andere titels van leningen in de Staat van de fiscale woonplaats van de vennootschap of andere rechtspersoon schuldenaar van de inkomsten, en de bron van de interesten van schuldvorderingen, leningen, deposito's of deposito-rekeningen bevindt zich in de Staat waar de vaste inrichting gelegen is die de last van de interesten draagt of, bij gebreke aan een dergelijke inrichting, in de Staat van de fiscale woonplaats van de belastingsschuldige, schuldenaar van deze interesten.

Art. 9.

§ 1. Onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij § 2 van dit artikel, zijn de retributies en andere opbrengsten bekomen op het grondgebied van een van de contracterende Staten door een belastingsschuldige van de andere Staat, uit hoofde van de concessie van het gebruik van onlichamelijke roerende goederen, zoals de uitvindings-octrooien, modellen, geheime formules en procédés, fabrieksmerken en andere gelijkaardige rechten evenals de auteurs- en reproductie-rechten, slechts belastbaar in de eerste Staat indien de genietters van deze inkomsten er een vaste inrichting bezitten. In deze gebeurtenis, zijn gezegde inkomsten slechts belastbaar in deze Staat en hun belastbaar bedrag wordt bepaald overeenkomstig artikel 5, §§ 2 en 3, van deze Overeenkomst.

Deze regels zijn eveneens van toepassing op de opbrengsten van de verkoop van onlichamelijke roerende goederen vermeld in het eerste lid van deze paragraaf, evenals op de opbrengsten en retributies die globaal het gebruik of de samenhangende verkoop van dergelijke goederen en lichamelijke goederen bezoldigen.

§ 2. De retributies en opbrengsten vermeld onder § 1 van dit artikel, kunnen nochtans belast worden in de eerste Staat bedoeld bij deze beschikking en dit, niettegenstaande de afwezigheid in deze Staat van een vaste inrichting van de genietter, indien en in de mate dat deze opbrengsten of retributies een normaal bedrag overschrijden, rekening gehouden met de handelsgebruiken, met de intrinsieke waarde van de bij gezegde paragraaf bedoelde goederen en met het werkelijk door het gebruik van deze goederen opgebrachte rendement.

Indien de onderneming, schuldenares van deze retributies of opbrengsten, in feite, afhangt of onder de controle staat van de onderneming, genietster van deze inkomsten of vice-versa, of nog indien die twee ondernemingen, in feite, afhangen of onder de controle staan van een derde onderneming of van ondernemingen die afhangen van een zelfde groep, verstaat men door het normaal bedrag van de retributies of opbrengsten het aandeel dat normaal aanrekbaar is aan de eerste onderneming, in het bedrag — vermeerderd met een normale winst — van de werkelijk door de onderneming, genietster der inkomsten, gedurende de belastbare periode, gedragen lasten, voor de verwerving en de volmaking of voor de afschrijving, evenals voor de bewaring van die goederen.

De vrijstelling van het normaal bedrag van de retributies of opbrengsten bedoeld in deze paragraaf, kan ongeschikt gemaakt worden aan de mededeling, hetzij door de genietter van de inkomsten, hetzij door de fiscale overheid van de Staat waar zich de fiscale woonplaats bevindt van die genietter, van alle nodige bewijsstukken voor het bepalen van dit bedrag.

In bijzondere gevallen waar het voorleggen van nauwkeurige bewijsstukken op moeilijkheden zou stuiten, zullen de belasting-autoriteiten van beide contracterende Staten zich verstaan teneinde op billijke wijze de dubbele belasting van dezelfde inkomsten te vermijden; te dien einde zullen zij in gemeen akkoord forfaitaire regels kunnen vaststellen voor de bepaling van het normaal bedrag van de opbrengsten en retributies.

Art. 10.

De bezoldigingen toegekend om reden van de uitoefening van hun mandaat aan beheerders, commissarissen, vereffenaars en andere gelijkaardige mandatarissen van vennootschappen op aandelen die

des Etats contractants, ne sont imposables que dans cet Etat. Toutefois, si des rémunérations sont allouées auxdites personnes en raison de fonctions permanentes exercées dans un établissement stable situé dans l'autre Etat et si leur charge est supportée par cet établissement stable, elles ne sont imposables que dans cet autre Etat.

Art. 11.

§ 1. Les revenus de professions libérales et autres activités lucratives indépendantes non visées aux articles 5 à 7, 9 et 10 de la présente Convention, qui sont exercées par des contribuables de l'un des Etats contractants, ne sont imposables dans l'autre Etat que si, pour l'exercice de leur activité lucrative personnelle, ces personnes disposent d'un établissement stable dans cet autre Etat. Dans cette éventualité, les revenus provenant de l'activité exercée dans ce dernier Etat ne sont imposables que dans cet Etat.

§ 2. Nonobstant toutes autres dispositions de la présente Convention, les revenus qu'un contribuable de l'un quelconque des Etats contractants obtient dans l'autre Etat en y exploitant ou en y organisant dans un but lucratif des spectacles, divertissements ou jeux quelconques ou en s'y produisant personnellement en public en qualité de professionnel d'un sport ou dans une autre activité similaire, ne sont imposables que dans cet autre Etat, même si ce contribuable n'y possède pas d'établissement stable.

Art. 12.

Les rémunérations, les pensions — y compris celles des veuves et orphelins — et les autres allocations ou avantages appréciables en argent, alloués à ses ressortissants ou à des ayants droit de ceux-ci, par l'un des deux Etats ou par l'une de ses collectivités publiques, directement ou à l'intervention de fonds créés à cette fin, en raison de services ou d'emplois publics actuels ou antérieurs, ne sont imposables que dans cet Etat. Les autorités fiscales des deux Etats pourront s'entendre pour appliquer également cette règle, dans des cas particuliers et sous condition de réciprocité, aux revenus de même nature qui sont payés par des organismes publics se livrant à une activité industrielle ou commerciale ou par des établissements juridiquement autonomes constitués ou contrôlés par l'un des deux Etats ou par l'une de ses subdivisions politiques.

Art. 13.

§ 1. Sous réserve des dérogations prévues au présent article, les rémunérations quelconques des personnes non visées aux articles 10 et 12 de la présente Convention, qui exercent une activité lucrative dépendante ne sont imposables que dans l'Etat où cette activité est exercée.

Pour l'application de cette disposition, les personnes qui sont en service en trafic international, sur des moyens de transports maritimes ou aériens, sont considérées comme exerçant leur activité dans l'Etat où se trouve le siège de la direction effective de l'entreprise.

§ 2. Une personne physique ayant son domicile fiscal dans l'un des deux Etats n'est pas imposable dans l'autre Etat en raison des rémunérations relatives à une activité lucrative dépendante, non visée à l'article 11, § 2, qu'elle a exercée dans cet autre Etat, si, dans le cours de l'année imposable:

- 1° elle n'a séjourné dans ce dernier Etat que pendant une ou plusieurs périodes n'excédant pas au total 183 jours, et
- 2° son activité a été exercée au service d'une personne physique ou morale, contribuable du premier Etat, et
- 3° lesdites rémunérations n'ont pas grevé comme telles les résultats d'une activité lucrative, imposables dans l'autre Etat.

§ 3. Les rémunérations quelconques des professeurs qui séjournent temporairement dans l'un des deux Etats pour y enseigner, pendant une période n'excédant pas deux ans, dans une université ou dans une autre institution d'enseignement supérieur, ne sont imposables que dans l'autre Etat si les intéressés y avaient leur domicile fiscal avant le commencement de ladite période.

§ 4. Les pensions, autres que celles visées à l'article 12 de la présente convention, ainsi que les rentes viagères, ne sont imposables que dans l'Etat du domicile fiscal des bénéficiaires.

Art. 14.

Les sommes payées par des personnes physiques ou morales, contribuables de l'un des Etats contractants, pour couvrir les frais d'entretien, d'instruction ou de formation professionnelle d'étudiants,

hun fiscale woonplaats hebben in een van de contracterende Staten, zijn slechts in die Staat belastbaar. Nochtans, indien bezoldigingen aan gezegde personen worden toegekend wegens het uitoefenen van bestendige functies in een vaste inrichting gelegen in de andere Staat en indien de last er van door die vaste inrichting wordt gedragen, zijn zij slechts in die andere Staat belastbaar.

Art. 11.

§ 1. De inkomsten van vrije beroepen en andere onafhankelijke winstgevende bedrijvigheden niet bedoeld bij de artikelen 5 tot 7, 9 en 10 van deze Overeenkomst, welke uitgeoefend worden door belastingplichtigen van één van de contracterende Staten, zijn in de andere Staat slechts belastbaar indien, voor de uitoefening van hun persoonlijke winstgevende bedrijvigheid, deze personen in die andere Staat over een vaste inrichting beschikken. In zulk geval zijn de inkomsten welke voortkomen van de in die laatste Staat uitgeoefende bedrijvigheid slechts belastbaar in die Staat.

§ 2. Niettegenstaande, alle andere beschikkingen van deze Overeenkomst, zijn de inkomsten welke een belastingplichtige van een der contracterende Staten behaalt in de andere Staat door er om het even welke vertoningen, vermakelijkheden of spelen uit te baten of in te richten met een winstgevend doel of door er persoonlijk in het publiek op te treden in hoedanigheid van beroepssportman of in een andere gelijkaardige bedrijvigheid, slechts belastbaar in de andere Staat, zelfs indien deze belastingplichtige er geen vaste inrichting bezit.

Art. 12.

De bezoldigingen, de pensioenen — met inbegrip van deze van weduwen en wezen — en andere in geld uitdrukbare vergoedingen of voordelen, door één van beide Staten of door één van zijn politieke gemeenschappen, rechtstreeks of door tussenkomst van te dien einde opgerichte fondsen, toegekend uit hoofde van huidige of vroegere openbare diensten of betrekkingen aan zijn onderhorigen of aan rechthebbenden hiervan, zijn slechts belastbaar in die Staat. De belastingautoriteiten van beide Staten zullen zich kunnen verstaan om eveneens deze regel toe te passen, in bijzondere gevallen en onder voorwaarde van wederkerigheid, op inkomsten van dezelfde aard die betaald zijn door openbare organismen die zich bezighouden met een nijverheids- of handelsbedrijvigheid of door juridisch autonome inrichtingen opgericht of gecontroleerd door één van beide Staten of door één van zijn politieke onderverdelingen.

Art. 13.

§ 1. Onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij onderhavig artikel, zijn de om het even welke bezoldigingen van de personen niet bedoeld bij de artikelen 10 en 12 van deze Overeenkomst, die een afhankelijke winstgevende bedrijvigheid uitoefenen slechts belastbaar in de Staat waar die bedrijvigheid wordt uitgeoefend.

Voor de toepassing van deze beschikking worden de personen die in dienst zijn, in internationaal verkeer, op zee- en luchtvervoermiddelen, beschouwd hun bedrijvigheid uit te oefenen in de Staat waar zich de zetel van de werkelijke leiding der onderneming bevindt.

§ 2. Een natuurlijk persoon die zijn fiscale woonplaats heeft in één van beide Staten is niet belastbaar in de andere Staat uit hoofde van de bezoldigingen betreffende een afhankelijke winstgevende bedrijvigheid, niet bedoeld bij artikel 11, § 2, welke hij in die andere Staat heeft uitgeoefend, indien, in de loop van het belastbaar jaar:

- 1° hij in die laatste Staat slechts heeft verbleven gedurende één of meerdere periodes die in totaal 183 dagen niet overtreffen, en
- 2° zijn bedrijvigheid werd uitgeoefend in dienst van een natuurlijk- of rechtspersoon, belastingplichtige van de eerste Staat, en
- 3° gezegde bezoldigingen als dusdanig de in de andere Staat belastbare resultaten van een winstgevende bedrijvigheid niet hebben bezwaard.

§ 3. De om het even welke bezoldigingen van de professoren die tijdelijk in één van beide Staten verblijven om er, gedurende een periode welke twee jaar niet overtreft, te onderwijzen aan een universiteit of aan een andere instelling van hoger onderwijs, zijn slechts belastbaar in de andere Staat indien de belanghebbenden er hun fiscale woonplaats hadden vóór het begin van gezegde periode.

§ 4. De pensioenen, andere dan die bedoeld bij artikel 12 van deze Overeenkomst, en de lijfrenten zijn slechts belastbaar in de Staat van de fiscale woonplaats van de genietters.

Art. 14.

De sommen betaald door natuurlijke- of rechtspersonen, belastingplichtigen van een van de contracterende Staten, om de kosten voor onderhoud, onderricht of bedrijfsopleiding voor studenten, leerjongens

apprentis et stagiaires séjournant temporairement dans l'autre Etat à l'effet d'y recevoir, à horaire plein, l'instruction ou une formation professionnelle, ne sont pas imposables dans cet autre Etat.

Art. 15.

L'impôt d'Etat sur la fortune mentionné à l'article 2, § 1, b, 1°, et tout autre impôt analogue auquel la Convention sera étendue en vertu dudit article 2, § 2, ne s'appliqueront :

1° aux biens immobiliers visés à l'article 4, que dans l'Etat où ces biens sont situés;

2° aux autres éléments de fortune investis dans des établissements stables ou dans des entreprises mentionnées à l'article 7, que dans l'Etat où sont imposables les revenus provenant de l'activité exercée dans ces établissements ou dans ces entreprises.

Les dispositions de l'article 4, § 2, et de l'article 5, § 2, deuxième alinéa et §§ 3 à 5 s'appliqueront *mutatis mutandis* à la détermination des montants imposables aux impôts visés au présent article.

Art. 16.

Lorsque, suivant les dispositions de la présente Convention, un contribuable de l'un des Etats contractants a droit à l'exonération ou à une réduction d'impôt dans l'autre Etat, cette exonération ou cette réduction ne sera pas accordée aux groupements et associations ne possédant pas la personnalité juridique, ainsi qu'aux successions indivises, dans la mesure où l'impôt se rapporte à la quote-part des éléments imposables qui est attribuable à des membres, associés ou ayants droit, contribuables de cet autre Etat.

Art. 17.

Dans la mesure où les articles précédents de la présente Convention n'en disposent pas autrement, les revenus — y compris les profits résultant de l'aliénation de biens — et la fortune — y compris tous éléments de la fortune — ne sont imposables que dans celui des deux Etats contractants où se trouve le domicile fiscal de la personne physique ou morale qui bénéficie de ces revenus ou à qui appartient cette fortune.

Art. 18.

§ 1. Nonobstant toute autre disposition de la présente Convention, les impôts à caractère progressif pourront être calculés, dans chaque Etat contractant, à charge des contribuables qui y possèdent leur domicile fiscal, sur l'ensemble des éléments imposables suivant la législation fiscale de cet Etat; mais, dans ce cas, il sera déduit de l'impôt ainsi calculé la quotité de celui-ci qui correspond proportionnellement au montant de ceux desdits éléments dont l'imposition est exclusivement réservée à l'autre Etat en vertu de la Convention. Cette règle s'appliquera également à tout impôt exceptionnel et temporaire — même non progressif — auquel la Convention sera étendue en vertu de l'article 2, § 2; toutefois, la déduction susvisée à opérer sur un tel impôt dans l'Etat du domicile fiscal pourra être limitée de manière telle que le montant total déduit de l'ensemble des impôts du contribuable dans cet Etat n'excède pas le montant des impôts dus dans l'autre Etat sur les éléments dont l'imposition est exclusivement réservée à celui-ci par la Convention.

En ce qui concerne la Belgique, l'impôt complémentaire personnel exigible à charge des non-habitants du Royaume qui y disposent d'une habitation ou y exploitent un établissement quelconque pourra, en outre, conformément à la législation belge, être établi sur un minimum de revenu égal à cinq fois la valeur locative des propriétés dont le contribuable dispose dans ledit Etat.

§ 2. Lorsqu'un contribuable a transféré définitivement son domicile fiscal d'un Etat dans l'autre, il cesse d'être assujéti dans le premier Etat aux impôts pour lesquels le domicile fiscal est déterminant, pour la période postérieure à la date à laquelle le transfert a eu lieu. La période d'assujettissement auxdits impôts commence à cette date dans l'autre Etat.

Art. 19.

§ 1. Les autorités fiscales des deux Etats contractants se communiqueront tous renseignements dont elles disposent ou qu'elles peuvent obtenir et qui seront nécessaires pour assurer l'application des dispo-

en stagiaires te dekken die tijdelijk in de andere Staat verblijven met het doel er, tegen volledige uurrooster, onderricht of bedrijfsopleiding te verkrijgen, zijn niet belastbaar in die andere Staat.

Art. 15.

De Staatsbelasting op het vermogen vermeld bij artikel 2, § 1, b, 1°, en elke andere gelijkaardige belasting tot dewelke krachtens gezegd artikel 2, § 2, de Overeenkomst zal uitgebreid worden, zullen slechts toegepast worden :

1° op de onroerende goederen bedoeld bij artikel 4, dan in de Staat waar die goederen gelegen zijn;

2° op de andere vermogensbestanddelen belegd in vaste inrichtingen of in ondernemingen vermeld in artikel 7, dan in de Staat waar de inkomsten voortvloeiende van de bedrijvigheid uitgeoefend in deze inrichtingen of in deze ondernemingen belastbaar zijn.

De beschikkingen van artikel 4, § 2, en van artikel 5, § 2, tweede lid en §§ 3 tot 5 zullen *mutatis mutandis* toegepast worden bij de bepaling van de bedragen belastbaar in de belastingen bedoeld bij onderhavig artikel.

Art. 16.

Wanneer, volgens de beschikkingen van deze Overeenkomst, een belastingplichtige van één van de contracterende Staten recht heeft op vrijstelling of op een vermindering van belasting in de andere Staat zal deze vrijstelling of vermindering aan de groeperingen en verenigingen die geen rechtspersoonlijkheid bezitten, evenals aan de onverdeelde nalatenschappen niet verleend worden in de mate dat de belasting betrekking heeft op het aandeel van de belastbare elementen dat toekennbaar is aan leden, vennoten of rechthebbenden, belastingplichtigen van deze andere Staat.

Art. 17.

In de mate dat de voorafgaande artikelen van deze Overeenkomst er niet anders over beschikken, zijn de inkomsten — met inbegrip van de baten voortvloeiende van de vervreemding van goederen — en het vermogen — met inbegrip van alle bestanddelen van het vermogen — slechts belastbaar in deze van beide Staten waar zich de fiscale woonplaats van de natuurlijke- of rechtspersoon bevindt die deze inkomsten geniet of aan wie het vermogen toebehoort.

Art. 18.

§ 1. Niettegenstaande iedere andere beschikking van deze Overeenkomst, zullen de belastingen met een progressief karakter kunnen berekend worden, in iedere contracterende Staat, ten laste van de belastingplichtigen die er hun fiscale woonplaats bezitten, op het geheel der belastbare elementen volgens de fiscale wetgeving van die Staat, maar, in dit geval, zal van de aldus berekende belasting de quotiteit van die belasting afgetrokken worden welke proportioneel overeenkomt met het bedrag van degeene der gezegde bestanddelen waarvan de aanslag krachtens de Overeenkomst uitsluitend is voorbehouden aan de andere Staat. Deze regel zal eveneens van toepassing zijn op iedere buitengewone en tijdelijke belasting — zelfs niet-progressief — tot dewelke de Overeenkomst krachtens artikel 2, § 2, zal uitgebreid worden; nochtans, de bovenvermelde aftrek te doen op een dergelijke belasting in de Staat van de fiscale woonplaats, zal kunnen beperkt worden op zodanige wijze dat het totaal bedrag afgetrokken van het geheel van de belastingen van de belastingplichtige in deze Staat het bedrag niet overtreft van de belastingen verschuldigd in de andere Staat op de bestanddelen waarvan de aanslag door de Overeenkomst uitsluitend aan deze Staat is voorbehouden.

Wat België betreft, zal de aanvullende personele belasting eisbaar ten laste van de niet-Rijksinwoners die er over een woning beschikken of er een om het even welke inrichting exploiteren, daarenboven, overeenkomstig de Belgische wetgeving, kunnen worden gevestigd op een minimum-inkomen gelijk aan vijf maal de huurwaarde van de eigendommen waarover de belastingplichtige beschikt in die Staat.

§ 2. Wanneer een belastingplichtige zijn fiscale woonplaats definitief heeft overgebracht van een Staat naar de andere, houdt hij op onderworpen te zijn in de eerste Staat aan de belastingen voor dewelke de fiscale woonplaats bepalend is, voor de periode volgend op de datum waarop de overbrenging heeft plaats gehad. De aanslagperiode in gezegde belastingen begint op deze datum in de andere Staat.

Art. 19.

§ 1. De fiscale overheden van de twee contracterende Staten zullen elkander alle inlichtingen mededelen waarover zij beschikken of welke zij kunnen bekomen en welke nodig zullen zijn om de toepassing van

sitions de la présente Convention ainsi que pour éviter la fraude fiscale ou pour appliquer les règles destinées à prévenir l'évasion fiscale dans le domaine des impôts faisant l'objet de cette Convention.

§ 2. Tous renseignements ainsi échangés devront être tenus secrets et ne pourront être révélés, en dehors du contribuable ou de son mandataire, à aucune personne autre que celles qui s'occupent de l'établissement et du recouvrement des impôts visés à la présente Convention, ainsi que des réclamations et recours relatifs à ces impôts.

§ 3. Les dispositions du présent article ne peuvent avoir pour effet d'imposer aux autorités fiscales de l'un des deux Etats l'obligation de communiquer, soit des renseignements qui, en raison de leur nature, ne peuvent être obtenus d'après sa propre législation fiscale ou d'après celle de l'autre Etat, soit des renseignements dont elles estimeraient que la communication est susceptible de révéler un procédé de fabrication ou de porter atteinte à un secret industriel, commercial ou professionnel ou à l'ordre public. Ces dispositions ne peuvent, non plus, être considérées comme imposant aux autorités fiscales de l'un des deux Etats l'obligation d'accomplir des actes qui ne seraient pas conformes à sa réglementation.

Art. 20.

§ 1. Les Etats contractants s'engagent à se prêter mutuellement aide et assistance aux fins de recouvrer en principal, accroissements, additionnels, intérêts, frais et amendes sans caractère pénal, les impôts visés à l'article 2 de la présente Convention.

§ 2. Sur requête de l'un des deux Etats contractants, l'autre Etat contractant recouvrera, suivant les dispositions légales et réglementaires applicables au recouvrement de ses propres impôts, les créances fiscales visées au § 1 qui sont exigibles dans le premier Etat. Les dites créances ne jouiront d'aucun privilège dans l'Etat requis et celui-ci ne sera pas tenu d'appliquer des moyens d'exécution qui ne sont pas autorisés par les dispositions légales ou réglementaires de l'Etat requérant.

§ 3. Les requêtes visées au § 2 seront appuyées de documents établissant que, suivant la législation de l'Etat requérant, les impôts qui y sont mentionnés sont exigibles dans cet Etat.

§ 4. Dans le cas où une requête visée aux §§ 2 et 3 du présent article concerne un ressortissant ou une personne morale de l'Etat requis, celui-ci ne sera tenu de recouvrer que :

1° les impôts dont ce ressortissant ou cette personne morale aurait été indûment exonéré en raison de l'existence de la Convention;

2° les impôts dus par un tel ressortissant, dans l'Etat requérant, pour la période pendant laquelle il a eu sa résidence dans cet Etat.

Art. 21.

§ 1. Les autorités fiscales des deux Etats contractants pourront arrêter, de commun accord, les règlements nécessaires à l'exécution des dispositions de la présente Convention.

§ 2. Dans le cas où l'exécution de certaines dispositions de cette Convention donnerait lieu à des difficultés ou à des doutes, les autorités fiscales des deux Etats contractants s'entendront pour interpréter ces dispositions dans l'esprit de la Convention. Elles pourront, de commun accord, appliquer les règles prévues à la présente Convention à des personnes physiques ou morales qui ont leur domicile fiscal dans un tiers Etat, mais qui possèdent dans l'un des deux Etats contractants un établissement stable dont certains revenus ou certains biens sont imposables dans l'autre Etat contractant.

§ 3. Si un contribuable de l'un des Etats contractants prouve que les taxations établies ou projetées à sa charge ont entraîné ou doivent entraîner pour lui une double imposition interdite par la Convention, il peut, sans préjudice de l'exercice de ses droits de réclamation et de recours dans chaque Etat, adresser aux autorités fiscales de l'Etat où se trouve son domicile fiscal une demande écrite et motivée de révision desdites taxations. Cette demande doit être présentée avant l'expiration d'un délai de deux ans à compter de la date de la notification ou de la perception à la source de la seconde imposition. Si elles en reconnaissent le bien-fondé, les autorités fiscales saisies d'une telle demande s'entendront avec les autorités fiscales de l'autre Etat pour éviter la double imposition.

de beschikkingen van deze Overeenkomst te verzekeren, alsmede om het fiscaal bedrag te vermijden of om de regels toe te passen tot het voorkomen der fiscale ontduiking op het gebied van de belastingen welke het voorwerp uitmaken van deze Overeenkomst.

§ 2. Alle aldus uitgewisselde inlichtingen moeten geheim gehouden worden en zullen, buiten de belastingplichtige of zijn mandataris, aan geen enkele andere persoon mogen bekend gemaakt worden dan deze die zich bezighouden met de vestiging en de invordering van de belastingen bedoeld bij deze Overeenkomst, evenals met de bezwaarschriften en verhalen betreffende die belastingen.

§ 3. De beschikkingen van dit artikel kunnen niet voor gevolg hebben aan de belastingautoriteiten van een van beide Staten de verplichting op te leggen, hetzij inlichtingen mede te delen welke, om reden van hun aard, niet kunnen bekomen worden volgens zijn eigen fiscale wetgeving of volgens die van de andere Staat, hetzij inlichtingen mede te delen waarvan zij oordelen dat de mededeling van aard is een fabricatieprocédé bekend te maken of een nijverheids-, handels- of bedrijfsgeheim of de openbare orde te schenden. Deze beschikkingen kunnen, evenmin aldus beschouwd worden dat ze aan de belastingautoriteiten van een der beide Staten de verplichting opleggen daden te stellen die niet overeenstemmen met zijn reglementatie.

Art. 20.

§ 1. De contracterende Staten verbinden zich tot wederzijdse hulpverlening en bijstand met het oog op de invordering in hoofdsom, verhogingen, opcentimes, interesten, kosten en boeten zonder strafrechtelijk karakter, van de belastingen bedoeld bij artikel 2 van deze Overeenkomst.

§ 2. Op verzoek van een van beide contracterende Staten, zal de andere contracterende Staat, volgens de wettelijke en reglementaire beschikkingen toepasselijk voor de invordering van zijn eigen belastingen, de fiscale schuldvorderingen invorderen bedoeld bij § 1 welke eisbaar zijn in de eerste Staat. Gezegde schuldvorderingen zullen geen enkel voorrecht genieten in de aangezochte Staat en deze zal niet verplicht zijn uitvoeringsmaatregelen toe te passen die niet toegelaten zijn door de wettelijke of reglementaire beschikkingen van de aanzoekende Staat.

§ 3. De verzoeken bedoeld bij § 2 zullen gestaafd worden door documenten die doen uitschijnen dat, volgens de wetgeving van de aanzoekende Staat, de er op vermelde belastingen eisbaar zijn in die Staat.

§ 4. In het geval dat een verzoek bedoeld bij §§ 2 en 3 van dit artikel een onderhorige of een rechtspersoon van de aangezochte Staat betreft, zal deze slechts gehouden zijn in te vorderen :

1° de belastingen waarvan die onderhorige of die rechtspersoon ten onrechte zou vrijgesteld zijn geweest wegens het bestaan van de Overeenkomst;

2° de belastingen verschuldigd door een dergelijke onderhorige, in de aanzoekende Staat, voor de periode gedurende dewelke hij zijn verblijfplaats in die Staat heeft gehad.

Art. 21.

§ 1. De fiscale overheden van de twee contracterende Staten kunnen, in gemeen akkoord, de reglementen voorschrijven die nodig zijn ter uitvoering van de beschikkingen van deze Overeenkomst.

§ 2. In het geval dat de uitvoering van zekere beschikkingen van deze Overeenkomst aanleiding zou geven tot moeilijkheden of tot twijfel, zullen de belastingautoriteiten van beide contracterende Staten zich verstaan om die beschikkingen te interpreteren in de geest van de Overeenkomst. Zij zullen, in gemeen akkoord, de regels kunnen toepassen voorzien bij deze Overeenkomst op de natuurlijke- en rechtspersonen die hun fiscale woonplaats in een derde Staat hebben, maar die in een van beide contracterende Staten een vaste inrichting bezitten waarvan zekere inkomsten of zekere goederen belastbaar zijn in de andere contracterende Staat.

§ 3. Indien een belastingplichtige van één van de contracterende Staten bewijst dat de te zijnen laste gevestigde of ontworpen taxaties voor hem een door de Overeenkomst verboden dubbele belasting hebben medegebracht of moeten medebrengen, kan hij, onverminderd de uitoefening in iedere Staat van zijn rechten op bezwaar of verhaal, aan de belastingautoriteiten van de Staat waar zich zijn fiscale woonplaats bevindt een schriftelijke en gemotiveerde aanvraag tot herziening van gezegde taxaties richten. Die aanvraag moet ingediend worden vóór het verstrijken van een termijn van twee jaar te rekenen van de datum der kennisgeving of van de inning bij de bron van de tweede aanslag. Indien zij er de gegrondheid van erkennen, zullen de belastingautoriteiten bij wie een dergelijke vraag werd ingediend zich met de belastingautoriteiten van de andere Staat verstaan om de dubbele belasting te vermijden.

Art. 22.

§ 1. Les dispositions de la présente Convention ne limitent pas les droits et avantages que la législation de l'un des Etats contractants accorde aux contribuables en matière d'impôts visés à l'article 2 de la présente Convention.

§ 2. Les personnes physiques qui ont leur domicile fiscal dans l'un des deux Etats et qui sont imposables dans l'autre Etat y bénéficient, pour l'assiette des impôts visés à l'article 2 de la présente Convention, des exemptions, abattements à la base, déductions, réductions ou autres avantages, qui sont accordés, dans les mêmes conditions, en raison de leurs charges de famille, aux personnes physiques, ressortissantes de cet autre Etat, mais n'y ayant pas leur domicile fiscal.

§ 3. Les ressortissants et personnes morales de l'un des Etats contractants ne seront pas soumis dans l'autre Etat, du chef des impôts visés à l'article 2 de la présente Convention et en raison des revenus et capitaux attribuables à leurs établissements stables situés dans cet autre Etat, à une charge plus élevée que celle des ressortissants et personnes morales similaires de ce dernier Etat, qui se trouvent dans les mêmes conditions.

Art. 23.

Les autorités fiscales visées dans la présente Convention sont, en ce qui concerne la Belgique, le Ministre des Finances ou son délégué et en ce qui concerne la Finlande, le Ministère des Finances ou son délégué.

Art. 24.

§ 1. La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront échangés le plus tôt possible à Bruxelles.

§ 2. La Convention entrera en vigueur le jour de l'échange des instruments de ratification et elle s'appliquera :

1° aux impôts dus à la source sur les revenus normalement attribués aux bénéficiaires à dater du 1er janvier de l'année qui suit celle pendant laquelle aura lieu l'échange des instruments de ratification;

2° aux autres impôts établis sur des revenus et capitaux de périodes imposables clôturées postérieurement au 31 décembre de l'année pendant laquelle aura lieu l'échange des instruments de ratification, sans qu'il puisse en résulter un remboursement d'impôts perçus à la source jusqu'à cette date.

Art. 25.

La présente Convention restera indéfiniment en vigueur; mais chacun des Etats contractants pourra, jusqu'au 30 juin inclus de toute année civile à partir de la cinquième année à dater de celle qui suit la ratification, la dénoncer, par écrit et par la voie diplomatique, à l'autre Etat contractant. En cas de dénonciation avant le 30 juin d'une telle année, la Convention s'appliquera pour la dernière fois :

1° aux impôts dus à la source sur les revenus normalement attribués aux bénéficiaires au plus tard le 31 décembre de cette année;

2° aux autres impôts établis sur des revenus et capitaux de périodes imposables clôturées normalement au plus tard le 31 décembre de l'année de la dénonciation.

En foi de quoi les plénipotentiaires susmentionnés ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs sceaux.

Fait à Helsinki, en double exemplaire, en langues française et finnoise, les deux textes faisant également foi le 11 février 1954.

Pour la Belgique :

(s.) JOS. D'HONDT.

Pour la Finlande :

(s.) RALF TORNGREN.

Art. 22.

§ 1. De beschikkingen van deze Overeenkomst beperken de rechten en voordelen niet welke de wetgeving van een der contracterende Staten toestaat aan belastingplichtigen inzake belastingen bedoeld bij artikel 2 van deze Overeenkomst.

§ 2. De natuurlijke personen die hun fiscale woonplaats in een der beide Staten hebben en die belastbaar zijn in de andere Staat genieten er, voor de vestiging van de belastingen bedoeld bij artikel 2 van deze Overeenkomst, de vrijstellingen, abattemeten aan de basis, aftrekkingen, verminderingen of andere voordelen, welke in dezelfde voorwaarden wegens hun familielasten worden toegestaan aan de natuurlijke personen, onderhorigen van die andere Staat, maar die er hun fiscale woonplaats niet hebben.

§ 3. De onderhorigen en rechtspersonen van een der contracterende Staten zullen in de andere Staat, uit hoofde van de belastingen bedoeld bij artikel 2 van deze Overeenkomst en wegens de inkomsten en kapitalen toekenbaar aan hun vaste inrichtingen gelegen in die andere Staat, niet aan een hogere last onderworpen worden dan diegenen van de gelijkaardige onderhorigen en rechtspersonen van deze laatste Staat, die zich in dezelfde voorwaarden bevinden.

Art. 23.

De belastingautoriteiten bedoeld in deze Overeenkomst zijn, wat België betreft, de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde en wat Finland betreft, het Ministerie van Financiën of zijn afgevaardigde.

Art. 24.

§ 1. Deze Overeenkomst zal bekrachtigd worden en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk te Brussel worden uitgewisseld.

§ 2. De Overeenkomst zal in werking treden vanaf de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden en zal van toepassing zijn :

1° op de, bij de bron verschuldigde belastingen op de vervallen en aan de genietters toegekende inkomsten van 1 Januari van het jaar af dat volgt op datgene gedurende hetwelk de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden zal plaats hebben;

2° op de andere belastingen gevestigd op inkomsten en kapitalen van belastbare perioden afgesloten na 31 December van het jaar gedurende hetwelk de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden zal plaats hebben, zonder dat er een teruggave van tot op deze datum bij de bron geïnde belastingen kan uit voortvloeien.

Art. 25.

Deze Overeenkomst zal voor onbepaalde tijd van kracht blijven; maar ieder der contracterende Staten, zal tot 30 Juni inbegrepen van ieder burgerlijk jaar vanaf het vijfde jaar te beginnen van datgene dat op de bekrachtiging volgt ze schriftelijk en langs diplomatieke weg aan de andere contracterende Staat kunnen opzeggen. In geval van opzegging vóór 30 Juni van een dergelijk jaar, zal de Overeenkomst voor de laatste maal van toepassing zijn;

1° op de bij de bron verschuldigde belastingen op de ten laatste op 31 December van dit jaar aan de genietters normaal toegekende inkomsten;

2° op de andere belastingen gevestigd op inkomsten en kapitalen van belastbare perioden normaal afgesloten ten laatste op 31 December van het jaar van de opzegging.

Ter oorkonde waarvan de vorenbedoelde gevolmachtigden deze Overeenkomst ondertekend en er hun stempel op aangebracht hebben.

Gegeven te Helsinki, in twee exemplaren in de Franse en Finse talen, beide teksten authentiek zijnde, de 11e Februari 1954.

Voor België :

(w.g.) JOS. D'HONDT.

Voor Finland :

(w.g.) RALF TORNGREN.

PROTOCOLE FINAL.

Au moment de procéder à la signature de la Convention tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur les revenus et sur la fortune, conclue ce jour entre la Belgique et la Finlande, les plénipotentiaires soussignés sont convenus de la disposition suivante qui formera partie intégrante de la Convention :

Aussi longtemps que les voyageurs de commerce, contribuables de la Belgique, seront soumis en Finlande à un droit de timbre déterminé suivant la durée de leur séjour dans cet Etat, les voyageurs de commerce, contribuables de la Finlande, pourront, nonobstant toute autre disposition de la Convention et notamment l'article 13, § 2, être soumis, quelle que soit la durée de leur séjour en Belgique, à la taxe professionnelle exigible de cette catégorie de contribuables suivant la législation belge.

Fait à Helsinki, en double exemplaire, en langues française et finnoise, les deux textes faisant également foi le 11 février 1954.

Pour la Belgique :
(s.) JOS. D'HONDT.

Pour la Finlande :
(s.) RALF TORNGREN.

SLOTPROTOCOL.

Bij het overgaan tot de ondertekening van de Overeenkomst ter voorkoming van de dubbele belastingen en tot regeling van zekere andere vraagstukken inzake belastingen op de inkomsten en op het vermogen, heden gesloten tussen België en Finland, zijn de gevolmachtigden over volgende beschikking overeengekomen, die een integrerend deel van de Overeenkomst zal uitmaken :

Zolang dat de handelsreizigers, belastingschuldigen van België, in Finland onderworpen zullen zijn aan een zegelrecht bepaald volgens de duur van hun verblijf in deze Staat, zullen de handelsreizigers, belastingschuldigen van Finland, niettegenstaande iedere andere beschikking van de Overeenkomst en namelijk artikel 13, § 2, kunnen onderworpen worden, welke ook de duur zij van hun verblijf in België, aan de bedrijfsbelasting eisbaar van deze categorie van belastingschuldigen volgens de Belgische wetgeving.

Gegeven te Helsinki, in twee exemplaren in de Franse en Finse talen, beide teksten authentiek zijnde, de 11^e Februari 1954.

Voor België :
(w.g.) JOS. D'HONDT.

Voor Finland :
(w.g.) RALF TORNGREN.